HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2009 Cena $ 2.50 FEBRUARY 2009

Tuřany a Matka Boží v trní

Tuřany, dnes předměstí v jihovýchodní části města Brna jsou prastará ves, sahající svými kořeny až do doby Velké Moravy. Je to starobylé mariánské poutní místo, jedno z nejstarších v českých zemích, jehož počátky klade tradice až do doby cyrilometodějské. Takovou starobylou úctu má na Moravě ještě pouze Stará Matka Boží v Žarošicích.

Podle pověsti sošku sedící Panny Marie s Ježíškem v náručí na Moravu přinesli slovanští apoštolové svatý Cyril a Metoděj. Při rozvrácení Velké moravy ji věřící prchající z Velehradu po vpádu Maďarů ukryli v lese nedaleko Brna. Tam ji kolem roku 1050 ojevil jeden místní rolník.

Legenda o tom vypráví následující. Chudý, bohabojný sedlák jménem Horák se jednou večer vracel lesem z pole domů do Chrlic. Když přišel k tomu místu, kde dnes stojí tuřanský kostel, všiml si, že z keře planých růží u cesty vycházela silná záře. Když se podival pozorněji, zjistil, že to není oheň. Z křoví nešlehaly ani plameny ani odtud nevycházel kouř. Když přišel ke světlu blíž, objevil mezi trním sošku Panny Marie, kterou vytáhl a vzal s sebou domů do Chrlic vzdálených odtud asi 2 kilometry. Ještě večer ji ukázal sousedům a spolu s jeho rodinou ji všichni uctili. Pak sošku uložili na důstojné místo a šli spát. Ráno však byla soška pryč. Sedlák ji celý den hledal, až ji nakonec nalezl na původním místě v trní. Vzal ji a opět odnesl do svého domu a schoval ji do truhlice. Soška však v noci opět zmizela a objevila se znovu v trnovém keři. Horák odnesl sošku domů potřetí, ale celá situace se znovu opakovala. Lidé v tom již začali spatřovat zvláštní znamení a rozhodli se pro Matku Boží postavit kostelík, aby zde mohli zázračnou sochu uctívat. Panna Maria si však s věřícími hrála dál. Když začali navážet materiál a položili základy k novému kostelu, všechno, co se ke stavbě kostela navozilo za dne, to během noci bylo bez lidského přičinění přeneseno ke zmíněnému keři. Z toho chrličtí poznali, že si Matka Boží zvolila za své sídlo právě toto místo a rozhodli se jednomyslně, že postaví kostel tam. Oltář zřídili na tom místě, kde byla v keři z trní v jasné záři socha nalezena. Dodnes na tomto místě stojí kaple a v ní nápis: Zde tuřanským k radosti – nalezla se Matka milosti 1050. Od té doby se staly Tuřany mariánským poutním místem.

Historicky se Tuřany připomínají poprvé listinou z roku 1208, kdy je získal olomoucký biskup Robert. Ve 13. století zde již byla fara a jsou dochována jména mnoha kněží, kteří zde od těch dob působili. Velkého rozkvětu dosáhly Tuřany v 17.století. V roce 1610 byl za faráře Jiřího Pekaře-Pistoria kvůli stále vzrůstajícímu množství poutníků obnoven a rozšířen kostel. Při opravě prý se přišlo na starý nápis, podle něhož starý kostel stál již 600 let. Horlivým propagátorem Tuřan se stal olomoucký biskup kardinál František z Ditrichštejna (1599-1636), který chtěl z Tuřan vytvořit jedno z center rekatolizačního úsilí na Moravě. Zanícená kardinálova kázání o tuřanské Matce Boží získávala nové a nové poutníky ze všech krajů Čech, Moravy a Uher a dala faráři Pekařovi podnět, aby začal o poutním místě zaznamenávat všechny události, jež se tak staly prvními prameny dějin tuřanského poutního místa.

Nový rozkvět Tuřan je spojen s příchodem Matěje Petráše, který se dostal na místní faru roku 1642. Byla to doba švédského vpádu na Moravu, kdy Švédové proměnili tuřanský kostel v konírnu. Mariánskou sošku ještě před tím farář svěřil do úschovy sestrám františkánského řádu v klášteře sv.Josefa, na bývalém brněnském předměstí. Obránci Brna však před švédským obléháním strhli všechny budovy před hradbami a byl zničen i klášter sester. Ty ale zavčasu uprchly i s milostnou soškou do Vídeňského Nového Města. Po skončení třicetileté války 1648 se pak vrátily do Brna, soška byla dočasně uložena v jezuitském kostele a odtud byla v roce 1649 slavnostním průvodem za doprovodu osob všech stavů i duchovních řádů a bratrstev z Brna přenesena do obnoveného kostela v Tuřanech. Matěj Petráš byl za své zásluhy jmenován kanovníkem brněnské kapituly. Získal pro Tuřany zaníceného vlasteneckého jezuitského kněze Bohuslava Balbína (1621-1688), který o hisotrii poutního místa napsal roku 1659 rozsáhlý latinský spis Diva Turanensis. Ve 2.polovině 17. století kolem kostela vznikl čtyřkřídlý obdélný ambit se čtveřicí kaplí v nárožích. Severně od starého kostela a ambitu byla také postavena jezuitská rezidence a v letech 1693-1698 u ní postavil Jan Křtitel Erna raně barokní kapli sv. Anny.

Doba baroka v 17. a 18. století byla pro Tuřany dobou velké slávy. Matka Boží v trní se stala štítem katolické víry na Moravě. Zájem poutníků byl tak velký, že obvyklé poutní termíny na svátek Zvěstování Panny Marie, na druhou neděli po Velikonocích a na svátek sv. Bartoloměje již zdaleka nestačily pro obrovské množství věřících. Proto byly v průběhu celého roku stanoveny neděle a různé svátky pro každou jednotlivou obec a z biskupství ustanoveni duchovní vůdcové jednotlivých poutí a ti potom ve stanovený den přicházeli s procesím do Tuřan. Olomoucký biskup Karel II. z Liechtensteina (1624-1695) vymohl od papeže Klementa X. (1590-1676) pro tyto poutníky plnomocné odpustky, které mohli získat jednou do roka. Komu se ve stanovený den vyskytla překážka, mohl se v jiný stanovený den připojit k jinému procesí a tak odpustky získat. Péče o poutní místo byla trvale svěřena brněnským jezuitům a ke službě poutníkům byli v Tuřanech ustanoveni z Tovaryšstva Ježíšova dva kněží. Za prvních dvanáct let takto organizovaných poutí se zde napočítalo tři sta tisíc svatých přijímání a bylo zde odsloužено více než 15 tisíc poutních mší svatých. Jezuité vedli duchovní správu v Tuřanech od roku 1666 až do roku 1733, kdy byl řád dočasně zrušen.

Foto na titulní straně:
Poutní kostel Zvěstování Panny Marie v Tuřanech u Brna

Tuřanská Matka Boží

Nastokrát buď pozdravena,
ó Matičko nebeská,
natisíckrát zvelebena,
Královno archandělská!

Ty jsi naše milá Matka,
tys naše naděje všecka,
neb ty jsi ten Jesse kořen,
Maria, krásná Ester.

Lidová píseň z konce 18.století

K velkým změnám došlo v Tuřanech v letech 1804-1806. Kaple sv. Anny byla zvětšena, loď byla prodloužena k východu na dvojnásobek původní délky a doplněna hudební kruchtou, byl postaven presbytář a sakristie. V roce 1806 byla do nového kostela přenesena i milostná soška Panny Marie v trní, která v barokní době získala stříbrné roucho a Panna Maria s Ježíškem dostali na hlavu zlaté korunky. Obklopena stříbrným trním dnes shlíží z hlavního oltáře tuřanského kostela. Patrocinium původního kostela sv.Anny bylo změněno na Zvěstování Panny Marie. Památku přenesení milostné sošky pak slavili tuřanští každoročně 1.března. V roce 1810 byl původní kostel zbořen.

Po odchodu jezuitů byla duchovní správa svěřena světským kněžím, z kterých se zvláště o Tuřany zasloužil Mons. Jan Evangelista Špirk, který působil v této farnosti 51 let (1853 -1904). V letech 1888-1890 dovršil renovaci kostela přestavbou monumentálního průčelí a výstavbou dvou nových věží. Na místě původního kostela, tam kde byla nalezena socha Matky Boží, postavil v r. 1901 kapli Zjevení Panny Marie v trní. V letech 2003-2004 se prováděla generální oprava obou věží a lodi. Zasloužil se o ni brněnský kanovník P.Oldřich Navařík.

Poutní chrám je také krásně vyzdoben. Nad milostnou sochou Panny Marie na hlavním oltáři je obraz sv.Anny od J. Heintsche z roku 1708. Boční oltáře jsou zasvěceny sv. Josefu a Panně Marii bolestné. Pod kůrem je kaple sv. Kříže. Na kostelní klenbě jsou medailony 12 apoštolů s jejich atributy. Před kostelem na rozcestí je barokní sousoší Panny Marie se sv. Ignácem z Loyoly a sv.Františkem Xaverským. V roce 1971 byla v kapli vedle kostela odhalena pamětní deska P. Bohuslava Balbína u příležitosti 350. výročí jeho narození. K Tuřanům se vztahuje i román P.Dominika Pecky „Matka boží v trní."

V době dlouhých staletí Matka Boží tuřanská vždy vyprošovala věřícím zvláštní milosti a dělala zázraky. Například v roce 1642, když švédští vojáci plenili Tuřany, schovali se veřící do kostela a zde se modlil ke své patronce, jejíž socha byla v bezpečí v Rakousku. Když vojáci vtrhli do kostela, aby jej vyrabovali, Panna Maria způsobila, že věřící uvnitř nespatřili a navíc pocítíc hrůzu museli z kostela uprchnout. Po staletí Panna Maria v trní chránila víru zdejších obyvatel, takže sem nikdy nepronikla žádná bludařská církev. Podobně Panna Maria pomáhala i při častých morových epidemiích. Zatímco v okolí umíraly tisíce lidí, Tuřany nebyly nikdy dotčeny. A co bylo ještě podivuhodnější, že ačkoli z mnoha obcí postižených morem sem přicházeli mnozí lidé nakaženi touto nemocí, aby se poručili do ochrany Matky Boží na život i na smrt, přece se nikdy nenakazili ani jejich duchovní pastýři ve zpovědnicích, ani nikdo jiný.

Od 16. října do 23. listopadu 2008 byla originální soška Matky Boží tuřanské ze svého poutního kostela zapůjčena na výstavu v kryptě brněnské katedrály svatých Petra a Pavla. Zatímco v tuřanském kostele ji mohou věřící vidět jen zdaleka, vysoko na oltáři, zde mohl každý pohlédnout do její tváře z bezprostřední blízkosti a každý, kdo to udělal silně pocítil setkání s pohledem plným lásky a pokoje. I když dnešní kunshistorici tvrdí, že Madona z hruškového dřeva byla vyřezána až kolem roku 1250 a kladou její vznik do severofrancouzského řezbářského okruhu, faktem zůstává, že se jedná pravděpodobně o nejstarší mariánskou sochu na Moravě.

Divotvůrkyně tuřanská nevyzývala nikdy věřící k nadměrným postům ani nezdržovala něčí trestající ruku, nýbrž vždy především podněcovala k úctě Boží, ochraňovala od ohně, vody a moru, uzdravovala slepotu, horečky, záchvaty, nádory, otekliny, neštovice a mnohé další nemoci a přimlouvala se a stále přimlouvá za nás u Boha. Symbolizuje neustálý návrat k „trnům" křesťanství, ke Kristovým ranám, které nás uzdravují. To vše s mateřskou péčí, jež trpělivě odvádí naši mysl od světských pokušení do růžového keře usebranosti.

V současné době vykonávají duchovní správu v Tuřanech řeholní kanovníci sv. Augustina. Dnes jsou Tuřany duchovní oázou na okraji rušného veletržního města Brna, místem radostné pohody a duchovního povznesení.

Připravil Fr. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

6.neděle v mezidobí - 15.února 2009

1. ČTENÍ - Lev 13,1-2.45-46

Čtení z třetí knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi a Árónovi: „Jestliže se u někoho ukáže na holé kůži vřed, strup nebo světlá skvrna - což bývají příznaky zhoubného malomocenství - ať je přiveden k veleknězi Árónovi nebo k některému z jeho synů kněží. Malomocný, na němž se objeví tato vyrážka, ať chodí v roztržených šatech, s rozpuštěnými vlasy a se zahalenými vousy a bude volat: Nečistý, nečistý! Je nečistý po všechen čas, pokud bude mít vyrážku. Je nečistý, bude bydlet sám, musí se zdržovat mimo tábor."

2. ČTENÍ - 1 Kor 10,31 - 11,1

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všecko dělejte k Boží oslavě. Nebuďte pohoršením ani židům, ani pohanům, ani Boží církevní obci. Já se také snažím o to, abych ve všem pamatoval na druhé, a nehledím na to, co je prospěšné mně, ale na to, co prospívá všem, aby tak mohli dojít spásy. Napodobujte mne, jako já napodobuji Krista.

EVANGELIUM - Mk 1,40-45

Slova svatého evangelia podle Marka.

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit." Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!" A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil Mojžíš - jim na svědectví." On odešel, ale začal to horlivě rozhlašovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

7.neděle v mezidobí - 22.února 2009

1. ČTENÍ - Iz 43,18-19.21-22.24b-25

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, já dělám věci nové, teď již vzcházejí, což to neznáte? Cestu vytvořím na poušti a řeky na neschůdných místech. Ten lid jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu. Ty však jsi mě nevzýval, Jakube, ano, odporem ke mně jsi byl stižen, Izraeli! Ale unavoval jsi mě svými hříchy, obtěžoval jsi mě svými nepravostmi. A přece já, já jsem to, který vymazávám kvůli sobě tvé nepravosti, nevzpomenu na tvé hříchy."

2. ČTENÍ - 2 Kor 1,18-22

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Bůh je věrný: když k vám mluvíme, neznamená to zároveň „ano" i „ne". Vždyť přece Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás hlásali - já totiž, Silván a Timotej - nebyl zároveň „ano" i „ne", u něho je pouze „ano". Všechna Boží zaslíbení našla v něm svoje „ano". Proto skrze něho voláme „amen" k Boží slávě. Bůh upevňuje nás i vás, abychom byli vždycky spojeni s Kristem: posvětil nás, vtiskl nám svou pečeť, a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku.

EVANGELIUM - Mk2,1-12

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se Ježíš po několika dnech vrátil do Kafarnaa, přeslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s ochrnutým, nesli ho čtyři. Pro množství lidí se s ním nemohli k němu dostat. Proto nad místem, kde byl Ježíš, odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy." Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: „Jak může ten člověk tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh." Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější? Říci ochrnutému: 'Odpouštějí se ti hříchy', nebo říci: 'Vstaň, vezmi své lehátko a choď'? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy" - řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!" On vstal, ihned vzal lehátko a přede všemi odešel, takže všichni žasli, velebili Boha a říkali: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli."

1.neděle postní - 1.března 2009

1. ČTENÍ - Gen 9,8-15

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpustošila zemi." Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizuji mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo."

2. ČTENÍ - 1 Petr 3,18-22

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která tehdy byla předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by křest smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám u Boha, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

EVANGELIUM - Mk 1,12-15

Slova svatého evangelia podle Marka.

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obraťte se a věřte evangeliu."

2.neděle postní - 8.března 2009

1. ČTENÍ - Gen 22, 1-2.9a.10-13.15-18

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!" Odpověděl: „Tady jsem!" Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím." Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka, a položil ho na oltář, nahoru na dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!" Ten se ozval: „Tady jsem!" Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna." Abrahám pozdvihl své oči, a hle - za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám - praví Hospodin - že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl."

2. ČTENÍ - Řím 8, 31b-34

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všecky, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

EVANGELIUM - Mk 9,2-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbělel - žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybílit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?" Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašeni. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!" Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých".

3.neděle postní - 15.března 2009

1. ČTENÍ - Ex 20.1-17

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvů Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebude mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podob toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já Hospo din, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stíhám vinu otců na synech d třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazuj milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávaj mé příkazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodi nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj n den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat vše chnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvé ho Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dce ra, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhova lec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodi nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpoči nul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako sva tý. Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou t dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu. Nebudeš dychtit p domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, an po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeh oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu."

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,22-25

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, al my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to poklá dají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé neb pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá" Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá" Boží věc je silnější ne lidé.

EVANGELIUM - Jan 2,13-25

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru d Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhna všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel pení ze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tí odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!" Jeho učedníci s vzpomněli, že je psáno: 'Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.' Žid mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smí dělat?" Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím." Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šesta čtyřicet let - a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?" On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal vše chny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.ledna 2009

Politické události

Václav Klaus vyzval v novoročním projevu k účasti ve volbách do EP

"Členství v Evropské unii pro nás alternativu nemá a je nefér, když nám někdo podsouvá opačný postoj. Metody a formy evropské integrace však řadu variant mají. Některé z nich vedou ke světu svobodnějšímu, jiné k méně svobodnému. Volby do Evropského parlamentu v červnu letošního roku k hledání rozumného evropského uspořádání mohou přispět. Zúčastněme se jich," vyzval prezident Václav Klaus ve svém novoročním projevu. Připomněl v něm kulatá výročí letošního roku: uplyne 20 let od pádu komunismu, 10 let od přijetí ČR do NATO a pět let od vstupu do EU.Klaus, jindy euroskeptický či eurorealistický, jak sám sebe označuje, rovněž připomněl, že v první polovině roku "budeme Radě Evropské unie předsedat a získáme jistou možnost dění této významné organizace ovlivňovat. Je v našem zájmu v této roli maximálně uspět, a to nejen po stránce organizačně-administrativní." Druhou část projevu věnoval ekonomickému vývoji. Zatímco vloni prezident zdůrazňoval, že "asi žijeme v nejlepším období naší země, v jakém jsme kdy žili," tentokrát mluvil o dopadech světové krize, zpomalení růstu. Nicméně pesimismus není podle Klause na místě. "Přejme si, aby následující rok prokázal, že dokážeme táhnout za jeden provaz. Solidarita má největší význam právě v dobách obtížných," uvedl rovněž a vyzval občany, aby se v péči o seniory, rodiny s dětmi, nezaměstnané, nemocné a osamělé nespoléhali pouze na stát. Často prý stačí překonat vlastní lhostejnost a pohodlnost.

Česko stanulo v čele EU za blízkovýchodní a rusko-ukrajinské krize

Česká republika předsedá od začátku nového roku Evropské unii. Motto Evropa bez bariér, jež předsednictví zaštiťuje, značí dle premiéra Mirka Topolánka snahu eliminovat zbývající překážky mezi členskými státy. Cíli šestiměsíční funkce jsou především tři E - ekonomika, energetika a Evropa ve světě. V širším pojetí jde především o zmírnění dopadů stávající ekonomické krize, o zajištění energetické bezpečnosti a co největší soběstačnosti všech sedmadvaceti států a o upevnění vazeb s novou administrativou USA. Kromě plnění dlouhodobých plánů musí Češi řešit také řadu aktuálních otázek. Ty ve formě izraelsko-palestinského konfliktu a sporu o plyn mezi Ruskem a tranzitní Ukrajinou zkouší kvality českého předsednictví hned od prvních dnů. Blízkovýchodní konflikt si vyžádal osobní návštěvu delegace pod vedením českého ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga. "Mise Evropské unie nedosáhla okamžitého příměří, ale doufám, že k němu napomohla," řekl Schwarzenberg po návratu. Za největší úspěch mise považuje dohodu, podle níž Izrael umožní distribuci humanitární pomoci. Carl Bildt, švédský ministr zahraničí, označil misi za úspěšný start českého předsednictví. Česko se přesto stále potýká s pochybovačnými hlasy zahraničních médií, zda náročnou funkci zvládne. Nedůvěru budí prezident Václav Klaus s euroskeptickým postojem, ale i kabinet Mirka Topolánka, jenž se nemůže spolehnout na toleranci ze strany opozice. Bez povšimnutí nezůstává ani ratifikace Lisabonské smlouvy. Přestože předsednictví začalo na Nový rok, oficiální program zahájil až v úterý 6. ledna představením vládních priorit a ve středu návštěvou Evropské komise v Praze. Informace o českém předsednictví jsou na www.eu2009.cz

Opozice prosadila zrušení poplatků ve zdravotnictví a nepodpořila vojenské mise

V posledním předvánočním týdnu se opozici v Poslanecké sněmovně podařilo prosadit zrušení všech poplatků ve zdravotnictví a nepodpořila ani zahraniční mise českých vojáků. Vláda prodloužila vojákům mandát o 60 dnů a do konce února se musí pokusit o znovuprojednání ve Sněmovně. Poslanci se poprvé sejdou 3. února a ministryně obrany Vlasta Parkanová již připravila nový návrh s nenavyšovanými počty vojáků. Zrušení poplatků ve zdravotnictví může zabránit Senát, pak by se návrh vrátil znovu do Poslanecké sněmovny. Opoziční ČSSD chce jednat o misích jen společně s jednáním o zrušení poplatků ve zdravotnictví.

Prezident Václav Klaus jmenoval nové ministry, ve vládě končí Čunek, Julínek, Řebíček a Stehlíková

Premiér Mirek Topolánek oznámil skoro tři měsíce po prohraných volbách do krajských zastupitelstev a do Senátu, že obmění vládu. Změny se dotkly všech koaličních stran. Svůj úřad opustil Jiří Čunek (KDU-ČSL), Džamila Stehlíková (SZ), Tomáš Julínek a Aleš Řebíček (oba ODS). Nové ministry jemnoval prezident Václav Klaus na Pražském hradě v pátek 23.ledna. Zdůraznil při tom, že kabinet musí čelit hospodářské krizi. "Víte, že je třeba rychle se zapojit do práce vlády," řekl s tím, že tentokrát vůbec neplatí stodenní lhůta hájení nových ministrů, a to i s ohledem na české předsednictví EU. Vedle čtyř nováčků Daniely Filipiové (ODS), Petra Bendla (ODS), Michaela Kocába (za SZ) a Pavla Svobody (za KDU-ČSL), Klaus na Topolánkovu žádost jmenoval do funkce vicepremiérky ministryni obrany Vlastu Parkanovou. Dosavadního ministra bez portfeje Cyrila Svobodu (oba KDU-ČSL) pověřil vedením ministerstva pro místní rozvoj. Topolánek slíbil obměnu vlády po drtivé prohře koalice v krajských a senátních volbách. Jeho kabinet ve sněmovně čelí tlaku opozice, nad kterou má jen těsnou převahu, kvůli vnitrokoaličním kritikům však musí složitě vyjednávat podporu pro každý jednotlivý zákon. Na přelomu roku tak vláda ve sněmovně neuspěla například se schválením plánu vojenských misí. Napětí panuje také nad zákony reformujícími zdravotnictví, smlouvami o výstavbě radaru americké protiraketové obrany v Brdech a lisabonskou smlouvou o fungování rozšířené unie. Od změny si Topolánek slibuje dynamizaci práce kabinetu, například nová ministryně zdravotnictví Filipiová má pokračovat v reformách, její výhodou oproti Julínkovi je podle premiéra větší schopnost komunikace. Bývalý středočeský hejtman Petr Bendl převzal ministerstvo dopravy po odvolaném Aleši Řebíčkovi (ODS). Hudebníka Kocába si vybrali zelení místo Džamily

Stehlíkové do funkce ministra bez portfeje s agendou menšin a lidských práv. Největší rošáda zasáhla řady ministrů KDU-ČSL kvůli odchodu lidoveckého předsedy Jiřího Čunka z funkcí vicepremiéra a ministra pro místní rozvoj. Vlasta Parkanová převzala vicepremiérský post, ministerstvo pro místní rozvoj povede Cyril Svoboda. Diplomat Pavel Svoboda bude po svém jmenovci ministrem bez portfeje a šéfem legislativní rady vlády.

Soud přiznal za záměnu dětí v Třebíči odškodné 3,3 milionu korun

Třebíčská nemocnice bude muset za záměnu holčiček Nikoly a Veroniky, která se stala po jejich narození v prosinci 2006, vyplatit jejich rodinám celkové odškodné ve výši 3,3 milionu korun. Rozhodl o tom soudce Michal Ryška z brněnského krajského soudu. Rodiny požadovaly 12 milionů korun. Nemocnice pochybení přiznala a nabídla jako satisfakci 600.000 korun. Rodiče děvčátek ji odmítli, zdála se jim nízká. Rodina Libora Broži vysoudila 1,2 milionu korun a rodina Čermákových 2,1 milionu korun. "Částka navrhovaná nemocnicí byla neadekvátně nízká," uvedl soudce Ryška. Zdůraznil, že na straně nemocnici byly zjištěny čtyři skandální "trestuhodná a neomluvitelná pochybení". V první řadě nemocnice pochybila, když neoznačila řádně děti po porodu. Druhým pochybením je samotná záměna dětí. Třetí chybou je to, že zdravotníci nedbale prošetřili námitky matek dětí v porodnici, které upozorňovaly již tam, že patrně nastala záměna novorozeňat. Čtvrtým pochybením je to, že zdravotníci dělali po skandálu protiprávní zásahy do dokumentace dětí.

Ze Slovenska

Slováci už platí eurem

Slovensko se úderem silvestrovské půlnoci stalo 16. členem eurozóny, tedy měnové unie mezi zeměmi EU. Svou měnu Slovensko nahradilo eurem jako první země Visegrádské čtyřky. Slovensko, stejně jako předtím Slovinsko, euro zavedlo systémem "big bang", což znamená současně v účetnictví i v oběhu. Kvůli zabezpečování plynulého přechodu na novou měnu byla poslední noc roku nejnáročnější pro bankéře i obchodníky. Přechod přes drobné nezdary proběhl úspěšně. Slovenská koruna však zavedením společné evropské měny svou 16letou cestu hned neskončila. Lidé mohli korunami platit do 16. ledna, vracely se jim už ale eura. Komerční banky vymění korunové mince do konce června a bankovky během celého letošního roku. Ti, kteří to nestihnou, mohou využít služeb Národní banky Slovenska - ta výměnu bankovek časově neomezuje. Konverzní kurz je stanoven na 30,1260 korun za euro. Hodnota kurzu se zafixovala ještě před vypuknutím světové finanční krize; jinak by byla pravděpodobně vyšší. Podobu nových platidel Slováci znají už od roku 2005, kdy Národní banka na základě hlasování občanů vybrala motivy na rubové strany eurominci. Na jedno a dvoueurové minci je dvojitý kříž, na 50, 20 a 10 centových mincích zase bratislavský hrad. Mince s hodnotou 5, 2 a 1 eurocent nesou obraz slovenské hory Kriváň. Na všech mincích je též nápis Slovensko a rok vstupu SR do eurozóny. Orientaci v cenách má zlepšit duální oceňování zboží povinné do konce roku 2009. I přesto je nakupování poměrně náročné: lidé platí eurem i korunami zároveň, a i manipulace s novými mincemi a bankovkami trvá déle. "Nejlepší je, když lidé zatím platí kreditními kartami - je to pohodlnější pro ně i pro nás," říká prodavačka Lívia Raffárová. Nejsilnějším argumentem pro přijetí eura byla síla a stabilita společné měny, která může Slovensko zatraktivnit pro zahraniční investory. Zavedením společné měny se také odstraní rizika a transakční náklady vznikající při převodech a obchodování se zahraničím. Negativem je však ztráta možnosti ovlivňovat monetární politiku na vlastním území a potenciální tlak na vyšší inflaci při snaze o přiblížení se cenám ve vyspělejších zemích eurozóny. Neopodstatněnému zdražování kvůli euru by měl obchodníkům zabránit zákon. Některé firmy podepsaly též Etický kodex pro euro, ve kterém se zavázaly, že konverzi měny nebudou zneužívat ve svůj prospěch. Fakt, že Slovensko zavedlo euro právě v čase globální finanční krize, je pro něj podle analytiků maximálně výhodné. Krize stlačila ceny ropy i potravin. "Z pohledu růstu cen by mělo Slovensko mít štěstí, že do eurozóny vstupuje v čase globálního ústupu inflačních tlaků", řekl pro slovenský deník SME ekonom ČSOB Marek Gábriš.

Gašparovič odmítl další změny v učebnicích pro Maďary na Slovensku

Prezident Ivan Gašparovič před Vánocemi odmítl novelu školského zákona, jež měla povolit používání maďarských zeměpisných názvů v učebnicích určených pro tuto menšinu. Novelu prosadila opoziční Strana maďarské koalice podporována nejsilnější vládní stranou Směr - sociální demokracie. Prezidentovo veto může přehlasovat pouze nadpoloviční většina všech poslanců. Gašparovič odmítl novelu s odůvodněním, že je formulována nejasně a bylo by kvůli ní potřeba upravit i další zákony. S novelou nesouhlasila především Slovenská národní strana, která navrhla i podání stížnosti k Ústavnímu soudu. Její ministr školství Ján Mikolaj požadoval, aby se názvy měst a řek psaly slovensky a jejich maďarské pojmenování se objevilo až v příloze učebnice. Pro zavedení maďarských názvů v učebnicích používaných touto menšinou se v minulosti vyslovila i maďarská diplomacie. Významná maďarská menšina žije na Slovensku už od doby meziválečného Československa a dnes zaujímá necelých 10 % obyvatelstva.

Ekonomika

Topolánek: Datum přijetí eura zveřejníme 1. listopadu

V novoročních Otázkách Václava Moravce premiér Mirek Topolánek označil 1. listopad letošního roku za den, kdy vláda oznámí datum přijetí eura. Vyhověl tak mimo jiné apelům opoziční ČSSD, která už delší dobu o stanovení termínu usilovala. Podle analytika společnosti Atlantik FT Petra Skleináře je reálným datem přijetí jednotné měny rok 2013 nebo 2014. Do té doby je třeba splnit všechny podmínky maastrichtských konvergenčních kritérií, které mimo jiné požadují, aby dluh států usilujících o euro nepřekročil 60 % HDP, byla dodržována cenová rovnováha a průměrná míra inflace nepřesáhla 1,5 % míry tří členských zemí EU s nejnižší inflací. Jednotnou měnu EU používá již 16 z 27 členských států. Na Nový rok ji nově přijalo Slovensko, ze zemí bývalého východního bloku už eurem platí i Slovinsko.

Škoda Auto obnovila výrobu po téměř měsíční odstávce

V noci z 12. na 13. ledna obnovila Škoda Auto výrobu po historicky nejdelší odstávce. Výrobní linky stály od 19. prosince téměř měsíc. Firma tak snížila skladové zásoby kvůli klesající poptávce způsobené celosvětovou finanční krizí a bude v omezování výroby pokračovat. V první polovině letošního roku se chystá vyrábět pouze čtyři dny v týdnu, čímž oproti loňsku sníží produkci až o čtvrtinu. To může mít výrazný dopad na českou ekonomiku, jejíž hlavním tahounem je právě automobilový průmysl, v němž pracuje 130 tisíc lidí, nepřímo pak mnoho dalších. V letošním roce počítala Škoda Auto s výrobou nejméně 700 000 automobilů, ale kvůli klesající poptávce na západoevropských trzích, které jsou pro firmu klíčové, očekává, že letos prodá vozů méně. Firma ještě nikdy neučinila tak razantní zásah do výroby. Krácení se dotkne zřejmě také závodu Volkswagen v Bratislavě. Zaměstnanci mladoboleslavské automobilky za volné pátky dostanou tři čtvrtiny běžného platu, tamější obchodníci však už v půlce prosince hlásili v domácím městě Škody Auto menší tržby.

V Česku skončila výroba sirek - Solo Sušice se stěhuje do Indie

S posledním dnem roku 2008 skončila v Čechách tradiční výroba zápalek v Solo Sušice. Po Novém roce začal přesun prodané výrobní technologie do Indie a bude trvat do března. V Sušici na Klatovsku, kde původně podnik sídlil, zůstane obchodní část společnosti s necelou třicítkou zaměstnanců. Téměř 170letá firma musela čelit silné konkurenci z Asie, hlavně z Pákistánu, Číny a Indie, poklesu spotřeby zápalek v Evropě a také pro vývozce nepříznivému vývoji kurzu koruny. "Zisk z výroby zápalek v Česku je nízký. Výhled příštích let je ale velmi špatný. Enormně rostou ceny materiálů, energií a zvyšují se mzdy. Tomu ale neodpovídá růst světových prodejních cen, které stagnují," uvedl pro ČTK ředitel podniku Věroslav Puchinger. Firma, která měla ve znaku klíč, nůžky a dýmku, prodala loni přes 400 milionů krabiček zápalek. Podle jejího mediálního zástupce Jiřího Janouška to ale na záchranu tradičního podniku nestačí. Řekl to pro Český rozhlas 1. "Je to záležitost i jiných měst, kde se končí s porcelánem, kde se končí s tradičním sklem. Všechno, co mělo nějakou hodnotu v tomto státě, co vycházelo z tradice předků, končí," řekl Českému rozhlasu obyvatel Sušice.

Kurzovní lístek
30. 1. 2009 (střed)

EUR, 1 .....27.870
Kanada, 1 .....17.546
USA, 1 .....21.744

Kultura

Ojedinělá výstava o svatém Václavovi láká do Anežského kláštera

Arcibiskupství pražské ve spolupráci s Národní galerií Praha uspořádalo unikátní výstavu Svatý Václav - ochránce České země. K vidění jsou především cennosti, které zůstávaly dlouhá léta v depozitářích, jako např. svatováclavský meč, přilbice nebo Palladium země České. Expozice byla vytvořena v prostorách Anežského kláštera u příležitosti 1100. výročí narození nejstaršího českého světce a zemského patrona Václava z rodu Přemyslovců. Záštitu nad výstavou přijali pražský primátor Pavel Bém a ministr kultury Václav Jehlička, kteří ji 18. prosince otevřeli. Výstava zachycuje vývoj úcty ke sv. Václavovi a to, jak jej zobrazovali umělci v průběhu staletí. "Máme tady demonstrovaný kult sv. Václava," říká jeden z autorů koncepce výstavy Jan Royt z Univerzity Karlovy. Mezi nejstarší a nejvzácnější vystavované artefakty patří např. gotické relikviáře se světcovými ostatky, svatováclavská kasule (kněžské mešní roucho) či střevíc ze staroboleslavské baziliky. Unikátem je Palladium země České, které se vystavovalo naposledy v roce 1945. Tento kovový reliéf zobrazující Pannu Marii s Ježíškem věnovala podle barokních legend Václavovi jeho babička sv. Ludmila. Václav jej prý nosil celý život na prsou. Několik desítek vystavovaných předmětů doplňují také mince, sochy a obrazy, jež vyobrazují Václava nejen jako věčného panovníka a patrona, ale i jako mučedníka a rytíře, který je stále připraven bránit svůj národ se zbraní v ruce. Atmosféra Anežského kláštera je jedinečná díky tomu, že v tamních prostorech bylo prý plánováno přemyslovské pohřebiště. Exponáty zapůjčilo na třicet institucí, především Metropolitní kapitula pražská, Kolegiátní kapitula ve Staré Boleslavi, dále pak kláštery, farní úřady, muzea, galerie i archivy. Svatý Václav – ochránce české země je teprve druhou výstavou, která se věnuje zemským patronům - tou první byla v roce 1997 expozice u příležitosti tisícího výročí smrti sv. Vojtěcha. Zájemci o historii se do Anežského kláštera mohou jít podívat i poučit až do 8. března, kdy výstavu slavnostně uzavře mše v katedrále sv. Víta na Pražském hradě. Po celou dobu budou připraveny také doprovodné programy pro děti i pro odbornou veřejnost. Na expozici se nevztahují dny volného vstupu Národní galerie ani zlevněné vstupné po 16. hodině. Více na www.apha.cz

Režisér Woody Allen poprvé v Praze jako jazzový klarinetista

Raným americkým jazzem první poloviny minulého století okouzlil 20. prosince diváky v zaplněném sále pražského Kongresového centra oscarový filmař Woody Allen. Se svojí kapelou New Orleans Jazz Band zde vystoupil s klarinetem v ruce. Do Prahy zavítal tento slavný herec, režisér a scenárista poprvé jako hudebník v rámci evropského turné, aby ukázal, jak mu učaroval jazz. Publikum nechtělo muzikanty pustit z jeviště a vynutilo si několik přídavků. Na své si přišli především fanoušci dobrého swingu, čemuž odpovídá i složení bandu: Allenův klarinet doprovází piano, basa, bicí, trubka a trombon za dohledu lídra kapely, banjisty Eddyho Davise. Členové bandu vydali v roce 1993 album The Bunk Project a o čtyři roky později hudbu k filmu Wild Man Blues. Woody Allen je vášnivým jazzovým fanouškem, na klarinet hraje od 15 let a umělecké jméno si v roce 1952 vypůjčil od svého vzoru, slavného klarinetisty Woodyho Hermana. Veřejně koncertuje minimálně od konce 60. let. Účinkoval mimo jiné v Preservation Hall Jazz Bandu, s nímž nahrál hudbu k filmu Spáči. V září Allen, jehož filmy jsou zárukou výjimečně kvalitních hereckých výkonů, debutoval coby režisér jednoaktové Pucciniho opery Gianni Schicchi v Los Angeles a právě dokončuje úsměvnou romanci Whatever Works. Před koncertem přijal držitele tří Oscarů spolu s jeho manželkou Soon-Yi Previn, dcerou a sestrou na

Pražském hradě prezident Václav Klaus, známý svou náklonností k jazzu.

Loutka jako nejkrásnější dárek

Pohádkovou atmosféru dává svým návštěvníkům okusit České muzeum výtvarných umění. Ve spolupráci s Národním muzeem pořádá do 15. února výstavu Loutka – nejkrásnější dárek, která nabízí přehlídku rozmanitých podob českého loutkového divadla. Výstavní prostory v pražské Husově ulici obsadila pestrá směsice marionet a figurín, které byly dosud uschovány v depozitáři divadelního oddělení Národního muzea. V instalacích, kde vystupují samostatně nebo vytvářejí společně s dekoracemi složitější obrazy a výjevy, nyní umožňují nahlédnout do tradiční české zábavy, neodmyslitelně spjaté s motivy a postavami domácích i zahraničních pohádek. První část výstavy, nazvaná Příběhy z kouzelných krabic, seznamuje s loutkovým divadlem první poloviny 20. století. Představení se tehdy přenesla z veřejných prostranství do vesnických chalup i měšťanských pokojů. Hry z lidových repertoárů se hrály i v rodinách spisovatelů, herců, výtvarníků a hudebníků. Mnozí z umělců také vytvářeli návrhy kulis a loutek pro sériovou výrobu a jejich reprodukce jsou na výstavě ke zhlédnutí. Zaujmou zvláště půvabné kresby Ladislava Šalouna. Z dalších tištěných materiálů stojí za pozornost edice oblíbených her a návody na sestavení nenáročného domácího divadélka. Loutky zasazené do dekorací a doplněné o úryvky textů pak znázorňují scény z pohádek, které se těšily největší oblibě. Nechybí mezi nimi Sůl nad zlato, Šípková Růženka či Doktor Causy. Místo zde mají i hry dnes zapomenuté, především komediálního rázu. Druhá část s názvem Tajemné pohádkové bytosti je zaměřena na obecné rysy české pohádky, v níž se mísí křesťanské a pohanské představy o životě. Příhodné umístění v románském sklepení a efektní osvětlení podtrhují působivost nejrůznějších vypodobení čertů, vodníků, draků a ježibab. Doprovodné texty vysvětlují, jak tyto zázračné postavy pronikly do lidových vyprávění a jak se jejich postavení v nich měnilo. Například z původně obávaného čerta se leckdy stala komická figurka. Pro děti je připravena pestrá škála doprovodných akcí. Mohou zhlédnout loutková představení oblíbených pohádek a do hraní se i zapojit.

Sport

Českému sportu kraluje oštěpařka Barbora Špotáková

Držitelka zlaté medaile z olympijských her v Pekingu a světová rekordmanka v hodu oštěpem Barbora Špotáková se stala vítězkou jubilejního 50. ročníku ankety Sportovec roku. Na pomyslném trůně vystřídala rychlobruslařku Martinu Sáblíkovou, která letos skončila pátá. Mezi kolektivy zvítězili fotbalisté SK Slavie Praha. Pro Barboru Špotákovou je ocenění završením loňské úspěšné sezóny. V srpnu v olympijském závodě porazila díky výbornému závěrečnému hodu Rusku Marii Abakumovovou a získala zlato. 13. září pak ve Světovém atletickém finále ve Stuttgartu hodila nový světový rekord 72,28 metru. Na druhém místě skončila střelkyně Kateřina Emmons, která tak ke zlatu a stříbru z Pekingu přidala další ocenění. Nejlepší z mužů byl běžec na lyžích Lukáš Bauer. Loňský vítěz Světového poháru a prestižního závodu Tour de Ski obsadil třetí místo. Přesně polovinu finálové desítky tvořili medailisté z OH v Pekingu. Naopak se do ní poprvé po několika letech nedostal žádný český hokejista ani fotbalista. Ústup ze slávy zaznamenaly seniorská hokejová i fotbalová reprezentace také v kategorii kolektivů, ani jedna neskončila v první trojici. Nejlepším kolektivem jsou podle hlasování sportovních novinářů fotbalisté SK Slavie Praha. Jen o jeden bod méně získala fotbalová reprezentace do 19 let. Dominanci sešívaných potvrdil kolektiv hokejistů HC Slavie Praha na bronzovém stupínku. Součástí slavnostního galavečera v karlínském divadle bylo i uvedení do síně slávy. Cenu Emila Zátopka převzal z rukou Dany Zátopkové trojnásobný olympijský vítěz v hodu oštěpem Jan Železný.

Výsledky 50. ročníku ankety Sportovec roku: 1. Barbora Špotáková (atletika) 1778 bodů, 2. Kateřina Emmons (sportovní střelba) 1500, 3. Lukáš Bauer (lyžování) 1432, 4. David Kostelecký (sportovní střelba) 1194, 5. Martina Sáblíková (rychlobruslení) 902, 6. Ondřej Synek (veslování) 885, 7. Jaroslav Volf, Ondřej Štěpánek (vodní slalom) 684, 8. Roman Kreuziger (cyklistika) 647, 9. Šárka Záhrobská (lyžování) 549, 10. Tomáš Verner (krasobruslení) 531.

Slovenského Sportovce roku 2008 opanovali vodní slalomáři

Vítězství v anketě Sportovec roku obhájil vodní slalomář Michal Martikán. Druhé místo obsadili deblkanoisté Peter a Pavol Hochschornerovi, třetí skončila další slalomářka Elena Kaliská - všichni zlatí medailisté z olympijských her v Pekingu. Dominanci vodních sportů dovršil mužský čtyřkajak, který obhájil výhru v sou těži družstev. Výsledky hlasc vání slovenských sportov ních novinářů byly vyhlášen 18.prosince v Bratislavě. Roz díly v kategorii jednotlivců by ly velice těsné. Bratři Hoch schornerovi se dokonce na hla sovacích lístcích umístili ne častěji v čele, ovšem menší pc čet druhých a třetích míst je pi přepočtu na body odsunul z Martikána. K triumfu by jir přitom stačilo k 968 bodům zi skat dalších 12, což je nejmen ší ztráta v šestnáctileté histor ankety. Jejich bilance čítá u čtyři druhé pozice ve Sportovc roku. I nespokojenost s dalš "jen" druhou příčkou patřila důvodům, proč se jediní slo venští trojnásobní olympijšt vítězové odmítli slavnostníh vyhlášení zúčastnit. "Chtěl jsme tím dát najevo, že už j nejvyšší čas, aby se s touto an ketou něco udělalo. Bohuže, ne všichni novináři přistupují vyplňování lístků zodpověd ně," poukázal Peter Hoch schorner v deníku Šport n skutečnost, že ani jeden ze tř pekingských šampiónů se ne objevil na všech 110 lístcích "Když si přečtu, že se našli takoví, kteří nás a Michala ne dali vůbec do desítky, zdá s mi to směšné," podivil se Martikán se z titulu Sportovc roku raduje již počtvrté. Před tím ho získal v letech 1996 1997 - po svém prvním zlatu olympiády v Atlantě. Do jeh sbírky ještě patří stříbrné kov ze Sydney a Atén (2000 2004). Čtyřkajak si během ga lavečera vysloužil přirovnán ke stálici Českého slavíka Kar lu Gottovi, protože za posled ních osm let kraloval kategori kolektivů pošesté. Richard Michal Riszdorferovi, Erik Vl ček a Juraj Tarr se chtějí ješt zlepšit a po bronzu a stříbru by rádi ukořistili na příští olympi ádě v Londýně.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

VI. světové setkání rodin v Mexiku

Ve dnech 14.-18.ledna 2009 se v Mexiku konal teologicko-pastorální kongres, který předcházel VI. světovému setkání rodin. Tématem byla rodina, jako učitelka lidských a křesťanských hodnot. Kongres se konal v paláci Expo za účasti asi 8000 účastníků převážně ze zemí Latinské Ameriky. Evropané byli zastoupeni spíše symbolicky. Českou republiku zastupovala tříčlenná delegace, manželé Tomáš a Blanka Brabcovi a Marie Oujezdská, ředitelka Národního centra pro rodinu. Pro tuto významnou církevní událost jmenoval Benedikt XVI. papežským legátem svého nejbližšího spolupracovníka, státního sekretáře kardinála Tarcisia Bertoneho, který svou přednáškou teologicko-pastorální kongres ukončil 16.1. Před bazilikou guadalupské Panny Marie v sobotu 17.1. odpoledne předsedal slavnostnímu setkání, kdy se konala společná modlitba růžence a zaznělo svědectví rodin ze všech kontinentů, a v neděli 18.1. dopoledne byl hlavním celebrantem mše svaté. Otevřeného setkání v sobotu a v neděli se zúšastnilo přes milion věřících. Na kongresu bylo zastoupeno 98 zemí za účasti 200 biskupů a 30 kardinálů. Kongres se zabýval třemi tematickými okruhy: rodinné vztahy a hodnoty, rodina a sexualita, výchovná funkce rodiny. Přednášející reflektovali zvolené téma z různých úrovní pohledu, které odpovídaly jejich osobnímu zaměření. Společným cílem bylo ukázat rodinu jako důležitý subjekt společnosti i církve (kardinál Antonelli), jako jedinečné prostředí proměny osobních obdarování v přínos pro společnost (profesor Donati) i jako centrum evangelizace, která se děje ve výchově dětí, prací pro farnost a péčí o potřeby společnosti. Důležitost rodiny, jako tvůrce řádu ve společnosti, jehož projevem je spravedlnost a pokoj (kardinál Bertone), se opírá o tajemství Boha, který v rodině ukazuje moc své přítomnosti (R. Cantalamessa). Součástí kongresu byl i veletrh komunit a hnutí EXPO Familia 2009 s nabídkami evangelizačních aktivit souvisejících s životem rodiny a atrakcemi pro děti.
Podrobnosti jsou k dispozici na
www.rodinavira.cz nebo www.rodiny.cz.

Gratulace Svatého otce novému pravoslavnému patriarchovi

Papež Benedikt XVI. zaslal 28.ledna 2009 telegram s blahopřáním Jeho svatosti Kirillovi, kterého den před tím ruský pravoslavný synod zvolil novým patriarchou Moskvy a celé Rusi. "Srdečně Vám blahopřeji a do plnění velikých úkolů, které před Vámi při vedení církve po cestách růstu a jednoty leží, Vám přeji sílu a radost," stojí v telegramu papeže Benedikta XVI. Svatý otec v něm ujišťuje patriarchu o svých modlitbách, aby "vytrval v láskyplné službě svěřenému lidu a vedl je k věrnosti evangeliu i velké tradici ruského pravoslaví" a také za to, aby "udržoval společenství pravoslavných církví a usiloval o plnost jednoty, která je cílem spolupráce a dialogu mezi katolíky a pravoslavnými," ve kterém katolická církev hodlá i nadále pokračovat. V závěru telegramu pak Svatý otec vyprošuje patriarchu Kirillovi "od Ducha Svatého dary moudrosti, síly a pokoje." Nový patriarcha Moskvy a celé Rusi byl zvolen synodem pravoslavné církve necelé dva měsíce po úmrtí Alexije II., který stál v čele ruské pravoslavné církve 18 let.

Slavnostní uvedení nového diecézního biskupa v Rožňavě

Ve středu 28.ledna 2009 byla v rožňavské katedrále Nanebevzetí Panny Marie slavena mše svatá u příležitosti uvedení nového diecézního biskupa do úřadu. Stal se jím dosavadní biskup-koadjutor Vladimír Filo (69). Vladimír Filo byl na kněze vysvěcen v roce 1962, poté studoval v Římě, biskupské svěcení přijal v roce 1990. Přednášel církevní právo na Římskokatolické cyrilometodějské bohoslovecké fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě. Vykonával funkci vikáře církevního soudu a byl předsedou Slovenské liturgické komise. Dne 27.12.2008 byl jmenován rožňavským diecézním biskupem. Na slavnosti byl přítomen apoštolský nuncius na Slovensku Mario Giordana, emeritní bikup Eduard Kojnok, předseda Rady evropských biskupských konferencí, kardinál Péter Erdö, další slovenští a zahraniční biskupové. Všechny přítomné v homilii oslovil biskup Vladimír Filo. Na závěr slavnosti promluvil apoštolský nuncius Mario Giordana, dále předseda Konference biskupů Slovenska a spišský diecézní biskup František Tondra. Poděkovali emeritnímu biskupovi Eduardu Kojnokovi a zároveň blahopřáli novému diecéznímu biskupovi a vyprošovali mu požehnání do této služby.

Benedikt XVI.: Je třeba znovu objevit přirozenou způsobilost k manželství

Papež přijal 29.ledna 2009 členy Tribunálu Římské roty, tedy nejvyššího církevního soudu, který řeší otázky případné anulace katolických sňatků. Benedikt XVI. zdůraznil, že při posuzování platnosti jednotlivých manželství je zapotřebí opatrnosti, aby nedocházelo k nárůstu anulací pod záminkou psychické nezralosti. Je třeba dbát na to, aby nedocházelo k „přehnanému nárůstu" prohlášení o neplatnosti manželství „pod záminkou jakékoli nezralosti nebo psychické slabosti některého z partnerů". Papež svou dnešní promluvou tradičně zahájil nový soudcovský rok Tribunálu Římské roty, kterému předsedá arcibiskup Antonin Stankiewicz. Svatý otec přitom vyšel z promluvy, kterou na stejné téma při stejné příležitosti, ale před více než 20 lety pronesl Jan Pavel II., jenž poukázal na fakt, že „dochází k přehnanému ba takřka automatickému množení soudních deklarací o neplatnosti manželství pod záminkou nezralosti nebo slabosti".

Podle zpráv České biskupské konference a Rádia Vaticana

Nový dokument Kongregace pro nauku víry: "Důstojnost osoby"

Za přítomnosti Mons.Luise Francisca Ladaria-Ferrera, sekretáře *Kongregace pro nauku víry*, Mons.Rina Fisichelly, předsedy *Papežské akademie pro život*, emeritního předsedy akademie Mons.Elia Sgreccii a profesorky Marie Luisy Di Pietrové z římské *Katolické univerzity Nejsvětějšího srdce* byla ve Vatikánu 12.prosince 2008 představena nová instrukce *Kongregace pro nauku víry* **Dignitas personae** ("Důstojnost osoby") o některých nových otázkách v oblasti bioetiky. Dokument je datován 8.9. 2008, svátek Narození Panny Marie, a kongregaci vedlo k jeho vypracování více než dvacet let po zveřejnění instrukce *Donum vitae* (22.2.1987) vědomí, že rychlost vývoje přináší mnohé otázky, které potřebují objasnění.

Dokument začíná principem, který by měl být základem etických postojů v oblasti biomedicíny: "Důstojnost osoby musí být přiznána každému člověku od početí až po přirozenou smrt." V úvodní kapitole je také vyjádřena naděje, že "existuje mnoho kvalifikovaných vědců a filosofů, kteří podle Hippokratovy přísahy spatřují v lékařské vědě službu lidské křehkosti zaměřenou na uzdravování nemocí, mírnění utrpení a zpřístupnění náležité péče ve spravedlivé míře všem lidem."

Instrukce je určena věřícím a všem lidem, hledajícím pravdu. Skládá se ze tří částí. V ***první části*** jsou uvedeny některé antropologické, teologické a etické aspekty zásadního významu. Zdůrazňuje se, že lidské tělo nemůže být nikdy redukováno na soubor buněk. "Na základě pouhé skutečnosti své existence je každý člověk zcela hoden respektu. Zavádění diskriminačních kritérií ohledně lidské důstojnosti na základě biologického, psychologického, kulturního nebo zdravotního vývoje musí být vyloučeno," uvádí se v dokumentu.

Druhá část pojednává o nových problémech v souvislosti plozením. Techniky umělého oplodnění, které nahrazují manžel ský úkon, jsou nepřípustné. Povolené jsou zásahy "k cílenému odstranění překážek" bránících plodnosti. Aby se vyhovělo touz po dítěti u neplodných manželů, je třeba podporovat zákonn opatření vedoucí k usnadnění procesu adopce osiřelých dět "Církev pokládá přání mít dítě za spravedlivé a chápe utrpen manželských párů, které jsou konfrontovány s problémy neplod nosti. Toto přání však nemůže stát výše než důstojnost každéh lidského života... Přání mít dítě nemůže ospravedlnit jeho 'pro dukci,' tak jako přání nemít už počaté dítě nemůže ospravedlni jeho odmítnutí nebo zničení," zdůrazňuje instrukce.

Třetí část se věnuje novým postupům, zahrnujícím manipulac s embryi nebo lidskou genetickou výbavou. "Vytváření embryí vyhlídkou, že budou zničena, i když se tím chce pomoci nemoc ným, je naprosto neslučitelné s lidskou důstojností, protože se tal člověk v embryonálním stadiu stává pouhým prostředkem, kter se použije a zničí. Je závažným způsobem nemorální obětova lidský život pro terapeutický cíl," říká se mj. v této části do kumentu.

Kongregace pro nauku víry považuje za svou povinnost "po silovat důstojnost a základní nezcizitelná práva každého jednot livého člověka – i v počátečních stadiích jeho existence – a vý slovně poukazovat na nutnost ochrany a úcty, kterou tato důstoj nost ode všech požaduje." Má to velký význam pro budoucnos lidstva.

Český překlad celého dokumentu lze najít na:
www.radiovaticana.cz

Tiskové středisko Svatého stolc

Bývalý člen KSČ smí znovu rozhodovat o katedrále sv.Víta

Soudce Nejvyššího soudu (NS) František Ištvánek, jenž byl před rokem 1989 členem KSČ, smí znovu rozhodovat ve sporu státu a katolické církve o katedrálu svatého Víta. Ištvánkovi kolegové na Nejvyšším soudu odmítli námitku podjatosti, kterou proti soudci podala pražská svatovítská kapitula, a to právě kvůli jeho komunistické minulosti.

Námitka je součástí dovolání proti verdiktům, podle nichž patří katedrála státu. Senát s předsedou Ištvánkem už o katedrále rozhodoval předloni a právě jeho názor je ve sporu klíčový a přelomový. Tehdy už chrám spravovala církev, ale po zásahu NS musela katedrálu znovu předat státu. „Zdá se, že jde o začarovaný kruh. Námitka, kterou podala Metropolitní kapitula, spočívala v tom, že o kauze katedrála rozhoduje soudce s komunistickou minulostí, doktor Ištvánek. O samotné námitce ovšem rozhodl Ištvánkův kolega s obdobnou minulostí. Dělá to dojem, že jeden komunistický soudce rehabilituje druhého," uvedl mluvčí Arcibiskupství pražského Aleš Pištora.

Námitku podjatosti podle něj vyřizoval předlistopadový vojenský prokurátor a člen KSČ, soudce Jiří Pácal. Ten navíc v minulosti na Nejvyšším soudu blokoval rehabilitaci evangelického faráře Jana Šimsy a bývalého disidenta Vladimíra Hučína - prohlá sil Pištora. Nápravu podle něho musel zjednat až Ústavní soud.

Už předloni se na Ištvánkovu adresu vyjádřil kardinál Milosla Vlk. Soudce prý rozhodoval politicky. Kapitula chtěla, aby Nej vyšší soud napodruhé jednal v jiném složení. Ištvánek, jehož se nát dostal případ katedrály podle rozpisu práce znovu na starost předložil námitku podjatosti kolegům. Připojil vyjádření, v něm tvrdí, že se jako člen KSČ nijak nepodílel na utlačování lidí politických, sociálních ani náboženských důvodů. Nebyl pr „funkcionář, organizátor ani podněcovatel v politické či ideolo gické oblasti. Kolegové Ištvánka podpořili. „Z hlediska rozhodo vání NS o námitce podjatosti je politická angažovanost soudc před rokem 1989 sama o sobě právně irelevantní. Členství v po litické straně nelze samo o sobě považovat za důvod k vyloučen soudce z projednávání a rozhodnutí věci," stojí v usnesení senátu s předsedou Jiřím Pácalem.

O dovolání církve ve sporu o katedrálu zatím Nejvyšší souc nerozhodl. „Bylo nutné počkat na to, jak dopadne námitka pod jatosti," řekl mluvčí soudu Petr Knötig.

Katolický týdeník 3/200

Panna Maria stále čeká...(5)

Matka Boží se z exilu vrací domů do Prahy

Rozloučení s Matkou Boží v exilu

Dne 13.října 1884 Svatý otec Lev XIII.v přítomnosti několika kardinálů prožil hrozné vidění. Po odsloužení mše svaté ve své soukromé kapli najednou na stupních oltáře upadl jakoby do bezvědomí. Jeho tvář zbledla a z celého těla jakoby se vytratil život, takže se zdálo okolostojícím, že opustil tento svět. Narychlo přivolaný osobní lékař zjistil s námahou slabý tlukot srdce. Po několika napjatých minutách papež nabyl vědomí a s pohledem jako u vytrženi ze sebe vyrazil:„Oh, jak strašný to obraz mi bylo dovoleno spatřit.“ Pak se spěšně odebral do své pracovny, kde složil onu známou modlitbu: „Svatý Michaeli archanděle, braň nás“ a nařídil se ji modlit po každé mši svaté v celé Církvi.

Později se svěřil Svatý otec svým blízkým spolupracovníkům, že během své extase viděl ďábly a slyšel skřehotavý hlas Satanův, jak se chlubí před Bohem, že by mohl zničit Církev a celý svět přivést do pekla, jestli by mu bylo dáno dosti času a více moci. Satan žádal 75 až 100 roků zvýšeného světového vlivu a to mu bylo dopřáno. Papeži pak bylo dáno na srozuměnou, že jestliže ďábel nedosáhne ve vyměřeném čase svého cíle, utrží ponižující a drtivou porážku.

A byl to papež Lev XIII., jenž ve své encyklice Humanum Genus (Pokolení lidské) - odkryl pravou tvář Zednářů, kteří svým materialismem, okultismem a falešným humanismem vytlačovali ze středu lidského pozemského života pojem Boha a nahradili ho člověkem a Zjevené náboženství lidským rozumem. A další encyklika téhož papeže: Rerum Novarum (Nového uspořádání) se zdánlivě marně snažila zachránit naše století před morem socialistických a komunistických hnutí, jež se stala jevištěm opravdu ďábelského řádění, jakého lidské dějiny nikdy před tím nezažily. A do tohoto spektra právě také zapadá jako mozaikový kamínek strženi Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze.

„A Ona potře hlavu tvou.“ (Gen. 3,15) Tradice Cyrilometodějská a Svatováclavská však zapustila hluboké kořeny v českých srdcích; přinesla v nich vzácný plod hluboké úcty mariánské a přesvědčení o Její mateřské ochraně. Vždyť Matce Boží je zasvěceno přes 300 kostelů a kaplí v českých zemích, několik desítek poutních míst a tisíce obrázků nad lesními a polními studánkami.

Když ďábelský komunismus nás vyhnal z naší milované vlasti, svěřili jsme své bloudění světem a svůj exulantský osud Té, která také musela utíkat před ukrutným Herodesem s novorozeným Ježíškem a sv. Josefem do neznámé ciziny, do Egypta, aby zachránila život svého Dítěte.

Hned v prvních těžkých letech našeho trpkého exilu jsme vztyčili na půdě americké Sázavy - Velehradu Mariánský sloup se sochou Neposkvrněné, jež svou nohou drtí hlavu ďáblovu a nazvali jsme ji matkou Boží v Exilu. A tak jsme se stali Jejími dětmi, jak si to přál i Kristus ve své závěti ze dřeva kříže slovy: „Ženo, hle syn Tvůj.“ (Jan, 19, 26)

Vzájemná láska mezi dítětem a matkou patří k těm nejsvětějším citům, jež Stvořitel vložil do lidských srdcí. A tak jako mezi květy kraluje růže, tak v klenotnici našeho srdce zastiňuje všechny skvosty láska k mamince. „Máma“ je prvním slovem, jež dětská ústa vysloví. S pojmem matky ztotožňujeme často také naši rodnou zem a dokonce nám tolik drahou Prahu nazýváme matkou našich měst.

Je tedy zcela logické, že v tom nejkrásnějším měsíci, měsíci květů, prosyceném vůní šeříků a kvetoucích akátů, oslavujeme nejen naši maminku, ale především naší Matku Nebeskou. Po celá staletí v měsíci květnu se vznášely každého večera z českých a moravských kostelů a kapliček modlitby svatého růžence, litanie loretánské a mariánské písně, kterými naši předkové vyznávali hlubokou lásku k Panně Marii. A zde v cizině jsme zůstali věrni odkazu Mariánského národa a každého roku jsme se scházeli v měsíci květnu k „Májové u nohou Matky Boží v Exilu“. Naši bratři a sestry z Kanady přijížděli každoročně v říjnu pod vedením Otce Josefa Šacha a pana Václava Vostřeze, aby v měsíci zasvěceném Panně Marii Růžencové vzdali synovský hold Matce Boží v Exilu a prosili za osvobození vlasti.

Všechny vzácné hosty, kteří zavítali do Chicaga z naší rodné země jsme nikdy neopomenuli přivézt k soše naší milované Matky Boží v Exilu do Lisle. Tam spolu s námi děkovali arcibiskup olomoucký Otec František Vaňák i arcibiskup pražský Otec Miloslav Vlk za osvobození našeho národa od komunismu a za znovu nabytou náboženskou svobodu. Avšak nejvzácnější poutník - exulant stanul před paladiem třetího exilu už před 27 lety dne 25.dubna 1966. Byl to bývalý vězeň, kterého nezlomil ďábelský nacismus v Dachau, ani stejně ďábelsky prohnaná izolace rudých tyranů. Byl to symbol umlčené a pronásledované Církve, nekrvavý mučedník, burcující svědomí svobodného světa, pražský arcibiskup, pozdější kardinál Otec Josef Beran, primas český, který se svatým Pavlem pokorně doznával: „Milostí Boží jsme, co jsme.“

Od sochy Matky Boží v Exilu a po modlitbě u hrobu opata Ambrože Ondráka odejel tehdy Otec arcibiskup přímo do auditoria Mortonovy vyšší školy v Berwynu, kde klub Domov z Národního Svazu Českých Katolíků předvedl Pašijové hry. Jak významná to spojitost! Sám kardinál Beran ji ve svém projevu vyjádřil zcela jednoznačně: „Právě vaše hry pašijové jsou posilou všech ochablých duší i u nás, poněvadž zde vidím právě tak skutečně předvedeno utrpení Kristovo, které je základem štěstí našeho pozemského i věčného, poněvadž je zárukou i našeho vítězství v přítomné Cestě křížové, kterou se ubírá Kristova církev v naší rodné vlasti.“

V neděli 23.května 1993 jsme se sešli u Panny Marie v Exilu k poslední „Májové“, jež byla zároveň naším rozloučením s Ní, ale bylo to loučení radostné, neboť konečně odcházela tam, kam po celá ta desítiletí se upíral její toužebný pohled - odcházela do země Cyrilometodějské a Svatováclavské, aby se stala opravdovou královnou českého národa, navždy rozdrtila hlavu pekelného nepřítele a tak zahájila tolik očekávané Mariino období.

Na konci 19. století daroval francouzský národ americkému kontinentu známou sochu Svobody, která od těch dob vítá všechny emigranty do přístavu New Yorku.

Na konci 20. století třetí československý exil poslal do srdce Evropy sochu Té, která z lidských bytostí zná nejlépe svého Božího Syna, ví dobře co je nejvíce potřeba udělat k nastolení spravedlnosti a míru ve světě.

Karel Chrobák

Projev Mons. Petra Esterky při pobožnosti na rozloučenou se sochou Panny Marie v Lisle v neděli 23.května 1993

Už naposledy se scházíme u této sochy Panny Marie v Exilu, kterou ve svém projevu k lidem v Československu u příležitosti jejího odhalení 22.5. 1955 na tomto místě nazval nejdůstojnější pan opat Ondrák, PALADIEM SVOBODY ČESKÉHO NÁRODA.

Před touto sochou se tehdy modlilo tisíce Čechů, Moravanů a Slováků, ba i příslušníků jiných národů, které byly ujařmeny tvrdou komunistickou diktaturou - byli to například zástupci Ukrajinského a Jugoslávského Orla, členové Ukrajinské katolické církve a také nejvzácnější host slavnosti. Jeho Eminence Tomáš kardinál Tiem, arcibiskup - metropolita z Pekingu v Číně, nejvyšší hodnostář katolické Církve ze zemí zotročených komunismem. - Účastníci slavnosti tehdy, před 38 léty se modlili za osvobození našich národů, za opravdovou svobodu v křesťanském smyslu, modlili se za lásku v národě i mezi národy! Vždyť až do chvíle zbudování nové sochy Panny Marie pro pražský Mariánský sloup zněla nám Čechům v myslích ona výstražná a vpravdě prorocká slova pražského arcibiskupa a pozdějšího kardinála Karla Kašpara, která na začátku akce postavení Mariánského sloupu pronesl v Praze na Žofíně 27. března 1935. Arcibiskup tehdy prohlásil: „Uražený Bůh pro potupu Panny Marie bude usmířen teprve tehdy, až bude znovu vystavěn barbarsky stržený sloup. A bojím se, že u nás nebude lépe, dokud ona hrozná pohana, učiněná Matce Vykupitele, syna Božího, nebude tímto způsobem (znovupostavením sloupu) - odčiněna."

V roce 1955 postavením Mariánského sloupu, i když to bylo zde v Lisle, daleko od Prahy, byla urážka Neposkvrněné odčiněna. Ne-li úplně, byl to alespoň začátek očistného procesu. Ovšem už před rokem 1955 prošel náš národ potupnou a i bolestnou okupací nacistickým Německem. Kolik to krve bylo prolito nejlepšími syny a dcerami našeho národa během těch několika let války! A pak, po krátké době jakési svobody přišla další poroba národa, další okupace a persekuce, tentokrát okupace ještě daleko ponižující, neboť katany a mučiteli se stali svedení synové a dcery českých matek! Tak jako svedená a zfanitizovaná lůza 3. listopadu 1918 - tedy jen 6 dnů po vyhlášení založení Československé republiky - strhla v Praze na Staroměstském náměstí památný, umělecky nenahraditelný a českému katolickému lidu tak milý Mariánský sloup, tak, nyní tatáž luza pod vedením komunistických zaprodanců a fanatiku, opět na onom Staroměstském náměstí nerozumně slibuje poslušnost těm, kteří vedou národ do propasti na popravu; těm, kteří opět zavrhli pravého a jediného Boha a na jeho místo postavili modlu. Místo Tvůrce se znovu klaní a podřizuje věci stvořené - Straně. Rozumějte straně komunistické a její pomýlené, nesmyslné a kruté ideologii, která v praxi, v životě ničí, mučí a zabíjí.

Ačkoliv myšlenka odčinění křivdy spáchané na Matce Vykupitelce vznikla už dávno ve vlasti, je pozoruhodné - zajímavé, že její provedení se stalo skutečností mimo Prahu, mimo vlast - v emigraci, v exilu! Stalo se to v době, kdy národ doma ve vlasti prochází opravdu těžkou zkouškou, kdy hlavně Církev je na Kalvárii - biskupové a představení řeholních společností jsou odtrženi od svých věřících, často v žalářích, kde mnozí kladou na oltář dar nejdražší - svůj vlastní život. A nejsou to jenom oni známí hrdinové a hrdinky, kteří obětují své životy a kteří jsou nám dnes známí, jako například Milada Horáková, čihoštský Otec Toufar, ale jsou to například tři kněží, kteří umírají na šibenici v tzv. Babickém případě. Umírají v zapomnění, nevinní, ani vlastně oni sami neví proč. Jejich jediným přečinem je, že jsou kněžími katolické církve a ta je překážkou Straně a vládě k uskutečnění jejich nekalých cílů.

Kolik to modliteb a obětí, kolik to slz a krve bylo třeba vycedit, než s lidé konečně přesvědčili, že bezbožecký systém Marx-leninismu založený na třídním boji, je systémem zkázy! Nakonec ale modla komunismu padla. Stalo se tak díky Pánu Bohu a Panně Marii, díky všem těr modlitbám a obětem lidí, kteří trpěli v komunisty okupovaných zemích stalo se tak ale také díky těm z nás, kterým se sice podařilo odejít, uprchnout z těch ujařmených zemí, ale kteří jsme byli vlastně násiln vytrženi ze země, kde jsme se narodili, kde jsme byli doma. Kolik z ná trpělo a strádalo už tím, že jsme museli - často už i v zralém věku začínat v cizině znovu. Bez rodičů, či bez manželky, které jsme museli, s dětmi, nechat doma, jen abychom si zachránili holý život. Vytrženi prostředí domova, jsme si museli zvykat na jinou řeč, jiné zvyky, jino mentalitu lidí. A pak zde byl stesk po domově. Ona palčivá touha vrát se ke svým kořenům.

Jak důležitá byla v oněch letech naše víra v Boha! Jak důležitá byl ona modlitba či mariánská píseň, které nás naučila naše zbožná matka Toto Paladium svobody českého národa, tato socha Pany Marie pořízená společnými silami - Čechy, starousedlíky, zde v Americe nově přišlými poúnorovými uprchlíky z komunisty ujařmeného Čes koslovenska, se stala centrem, opěrným bodem a jistě i pojítkem našem společném snažení a práci pro osvobození naší vlasti o komunismu.

Dnes jsme oné svobody docílili. Není to sice stále ještě svoboda úpln a dokonalá, ale je to svoboda. I když následky více než čtyřicetiletí komunistické propagandy v naší zemi ještě existují, i když zl komunistického režimu nebylo úplně vymýceno, přece jen u nás dom začíná svítat - začíná nový život.

Víte, že když jsme uvažovali o poslání sochy naší Paní v Exilu d Prahy, byly mezi námi dva názory – jeden, zastávající pozici, že by s socha měla poslat do vlasti, až lidé u nás se na její příchod připrav duchovně, že by pak socha mohla putovat od diecéze do diecéze, o města k městu, až by nakonec byla slavnostně postavena, za vědom celého národa, opět na Staroměstském náměstí, kde stála po staletí kam také patří.

Ozval se ale i druhý názor! Aby socha byla do Prahy poslána už nyní, za okolností ne zrovna příznivých, a aby svou přítomností v Praze n Strahově upozorňovala a vyzývala ty, kteří se s ní setkají, k obrod národa po stránce morální a náboženské.

Tento druhý případ je vlastně případem nás, exulantů, kteří se v těchto dnech a letech po tzv. sametové revoluci, vracíme ať už na krátkou dob a nebo na trvalo zpět do naší osvobozené vlasti. Nebyli jsme národem doma přijatí tak, jak jsme o svém návratu po celá léta exilu snili. Je to as pochopitelné, i když pro nás nepříjemná skutečnost. Lidé doma se změ nili, změnila se tam celá situace. Změnili jsme se i my samotní.

Přes všechny tyto změny na obou stranách nám však zůstala naděje lepší, jasnější budoucnost našeho národa. Posíláme-li tuto sochu nám ta drahé Panny Marie, Matky Boží, našim lidem do vlasti, posíláme ji tímto přáním:

„Ať jednotlivcům i národu připomíná tato socha, toto Paladium svo body českého národa, že jen v Bohu a s Bohem je možné dosáhnou šťastného života. Ne vysoká produktivita v továrnách či na polích, n bohatství a význačné místo mezi národy světa, ale láska k Bohu bližnímu, ochota se obětovat pro dobro jiných, schopnost odpouštět s vzájemná provinění a nedorozumění, vymýcení sobeckosti a pocit nadřazenosti, uznání své konečné závislosti na Bohu a hledání, upřímn a nezištné hledání vůle Boží ve všem, co podnikáme. Jen tyto hodnot přinesou národu štěstí a spokojenost. To ať jsou tedy hodnoty, kter budou vládnout v srdcích lidí v naší vlasti. O to Tě, Bože, prosíme žádáme, na přímluvu Matky Kristovy, Panny Marie a všech našich českých svatých. – Amen."

Postní doba je dobou obrácení

Začíná letos Popeleční středou 25.února 2009

Drazí bratři a sestry,

na Popeleční středu začínáme jako každý rok postní putování v intenzivnějším duchu modlitby a reflexe, pokání a půstu. Vstupujeme do „mocné" liturgické doby, která nás připravuje na slavení Velikonoc, jež jsou srdcem a středem liturgického roku i celé naší existence, a přitom nás vybízí, ba dokonce bychom mohli říci provokuje k tomu, abychom poskytli rozhodující impuls naší křesťanské existenci. Povinnosti, starosti a spěch nás uvádějí do návyků a vystavují nás riziku, že zapomeneme na mimořádnost dobrodružství, do něhož nás vtáhnul Ježíš, a potřebujeme proto každý den opětovně začínat svou náročnou cestu evangelního života a jít do sebe za pomoci duchovně osvěžujících zastavení. Starobylým obřadem udělování popelce nás Církev uvádí do Postní doby jako do velké čtyřicetidenní duchovní obnovy.

Vstupme tedy do postního klimatu, které nám pomůže odhalit dar víry, obdržené křtem, pobídne nás přistoupit ke svátosti Smíření a předznamená božským milosrdenstvím závazek našeho obrácení. V začátcích prvotní Církve byla Postní doba privilegovaným časem přípravy katechumenů ke svátostem Křtu a Eucharistie, které byly uděleny o Velikonoční vigilii. Postní období bylo považováno za čas stávání se křesťany, k čemuž nedocházelo v jediném okamžiku, ale žádalo si dlouhou cestu obrácení a obnovy. K této přípravě se přidávali také pokřtění, aby si oživili vzpomínku na obdrženou Svátost a obnovili své společenství s Kristem v radostném slavení Velikonoc. Postní doba tak dostala a dosud si uchovala povahu křestního momentu v tom smyslu, že pomáhá uchovávat v bdělosti vědomí, že být křesťany se uskutečňuje neustále novým stáváním se jimi. To co máme za sebou, není nikdy uzavřená minulost, ale cesta, která vyžaduje stále novou průpravu.

Při udělování popelce celebrant říká: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se obrátíš" (srov. Gen 3,19) anebo opakuje Ježíšovu pobídku: „Čiň pokání a věř evangeliu" (srov. Mk 1,15). Obě formulace poukazují na pravdu lidské existence: jsme omezenými tvory, hříšníky, kteří ustavičně potřebují pokání a obrácení. Jak důležité je slyšet a přijmout tyto výzvu právě v této naší době! Soudobý člověk, který deklaruje svou totální nezávislost na Bohu, se stává otrokem sebe samého a často se ocitá v neutěšené izolaci. Výzva k obrácení je proto pobídkou k návratu do náruče Boha, něžného a milosrdného Otce, k důvěrnému odevzdání se Mu jako adoptivní děti, jež byly znovuzrozeny jeho láskou. Církev opakuje s pedagogickou moudrostí, že obrácení je především milost, dar, který otevírá srdce na nekonečnou dobrotu Boha. On sám předchází svou milostí naši touhu obrátit se a doprovází naše snahy o plné přilnutí k jeho spásné vůli. Obrátit se tedy znamená nechat se uchvátit Ježíšem (srov. Flp 3,12) a s Ním se „vrátit" k Otci.

Obrácení proto obnáší pokorný vstup do Ježíšovy školy a chápavé putovaní v jeho stopách. Názorná jsou v této souvislosti slova, kterými On sám představuje podmínky potřebné k tomu, abychom se stali Jeho pravými učedníky: poté co prohlásil „kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho", dodává: „vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?" (Mk 8,35-36). Je-li život totálně pohlcen dobýváním úspěchu, bažením po prestiži a vyhledáváním pohodlí, takže se z jeho horizontu vytratí Bůh, vede to opravdu ke štěstí? Může existovat autentické štěstí s odhlédnutím od Boha? Zkušenost ukazuje, že šťastnými neučiní uspokojování materiálních tužeb a žádostí. Jedinou radostí, která naplní lidské srdce, je ve skutečnosti ta, která přichází od Boha: potřebujeme totiž radost nekonečnou. Ani každodenní starosti, ani životní těžkosti nedokáží uhasit radost, kterou dává přátelství s Bohem. Ježíšova výzva vzít na sebe svůj kříž a následovat ho se může na první pohled jevit jako tvrdá a jakoby v protikladu k tomu, co si přejeme, jako smrtící pro naši touhu po osobní realizaci. Ale podíváme-li se na věc zblízka, můžeme zjistit, že tomu tak není: svědectví svatých dokazuje, že v Kříži Kristově, v darující se lásce, která se zříká vlastnictví sebe sama, spočívá onen hluboký klid, který je zdrojem velkodušné odevzdanosti bratřím, zejména chudým a potřebným. A to nám dává radost. Čtyřicetidenní doba obrácení, kterou dnes spolu s celou církví začínáme, je proto vhodnou příležitostí, „dobou příhodnou" (srov. 2 Kor 6,2) pro obnovu našeho synovského odevzdání se do rukou Božích a pro uskutečňování toho, co Ježíš nepřestává opakovat: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě" (Mk 8,34), a takto vykročit na cestu lásky a pravého štěstí.

Církev jako ozvěna evangelia nabízí v postní době některé speciální skutky, které doprovázejí věřící na této cestě vnitřní obnovy: modlitba, půst a almužna. V Poselství k postní době roku 2008 jsem chtěl poukázat na „praktikování almužny, která představuje konkrétní způsob, jak pomoci těm, kdo trpí nouzí a zároveň je asketickým cvičením k osvobození od závislosti na pozemských dobrech" (č.1). Víme jak hluboce je moderní společnost proniknuta přitažlivostí k materiálnímu bohatství. Jako Kristovi učedníci jsme povoláni nečinit z pozemských statků modlu, ale užívat je jako prostředky k životu a pomoci těm, kteří se ocitli v nouzi. Poukazováním na almužnu nás Církev vychovává k tomu, abychom vyšli vstříc bližnímu, napodobili Ježíše, který se, jak poznamenává svatý Pavel, stal chudým, abychom zbohatli my (2 Kor 8,9). V Ježíšově škole – čteme ve zmíněném Poselství - se můžeme učit, jak činit ze svého života dar. Tím, že ho napodobujeme, roste naše připravenost dávat nejen ze svého majetku, nýbrž spíše sebe samé." A dále dodávám: „Není snad celé evangelium shrnuto v jediném přikázání lásky? Praktikování almužny v postní době se tedy stává prostředkem k prohloubení našeho křesťanského povolání. Když se křesťan dává nezištně, svědčí o tom, že nikoli materiální bohatství, nýbrž láska diktuje zákony existence." (č.5).

Drazí bratři a sestry, prosme Madonu, Matku Boží a Matku Církve, aby nás provázela postním putováním a aby pro nás bylo cestou pravého obrácení. Nechme se od Ní vést a dojdeme vnitřně obnoveni ke slavení velkého tajemství Kristových Velikonoc, nejvyššího zjevení lásky milosrdného Boha.

Požehnanou postní dobu vám všem!

Promluva Benedikta XVI.
na generální audienci 6.2.2008

Československé sdružené organizace v Chicagu

Sdružení Československých exulantů, Československý Orel v Chicagu a Ústředna Moravských Spolků

Vás srdečně zvou na

51. REPREZENTAČNÍ PLES

V sobotu 7.února 2009 v Drury Lane, Oak Brook Terrace, IL

Debutantky ročníku 2009 – zadní řada: Sandra Tichy - Burr Ridge, Jenna Vondrasek - LaGrange Park, Sasha Palmer - Western Springs, Lea Sohrabi - Oswego, Hallie Soulides – Westchester, přední řada: Jane Malina - Berwyn, Brooke Borowiak - Westchester, Alix Wilt - North Riverside, Amanda Velasquez - Cicero a Andrea Schumacher - Downers Grove (není na fotografii)

Večer začíná koktailem v 6:30 PM, večeře se podává v 7:00 PM, představení debutantek bude v 8:30 PM.

K tanci a poslechu hraje hudba St. Louis - Czech Express Band.

Vstupné $80 zahrnuje večeři a otevřený bar do půlnoci.

Pro více informací a rezervace volejte: Mrs. Vlasta Vicenik (708) 354-0520 nebo zašlete e-mail representativeball@gmail.com

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Úmrtní oznámení

Ježíš řekl:
„Já jsem vzkříšení a život.
Kdo věří ve mne,
i kdyby umřel, bude žít
a žádný, kdo žije a věří ve mne,
neumře navěky."
(Jan 11, 25-26)

Oznamujeme všem našim členům, příznivcům a celé československé veřejnosti, že zemřel dlouholetý člen a funkcionář Sdružení československých exulantů v Chicagu pan

Cyril Příkazský

Narodil se 22.října 1917 v Lužicích u Hodonína.
V roce 1933 se odstěhoval za bratrem do Argentiny, kde se později oženil.
V roce 1961 přesídlil se svojí rodinou do Chicaga.
Po více než 40 let aktivně pracoval ve Sdružení československých exulantů v boji proti komunismu a v jeho úsilí obnovit demokracii v Československu.
Pokud mu ještě zdraví sloužilo, vždy ochotně pomáhal při všech společenských událostech a piknicích naší organizace.

Zemřel 26.prosince 2008.
Je pochován na hřbitově
Panny Marie Královny nebes v Hillside, Illinois.

Budiž čest jeho světlé památce!

Pozůstalé manželce a celé jeho rodině vyslovujeme hlubokou soustrast.

Sdružení československých exulantů v Chicagu

Vděčná vzpomínka

29. ledna 2009 jsme si připomněli první výročí úmrtí pana

Josefa Zachardy

Současně také vzpomínáme na

jeho manželku paní

Wandu Zachardovou

a jeho syna

Romana Zachardu

a babičku

Kramarzovou

S vděčností vzpomínáme
na přátelská léta v Hodkovičkách
a na upřímné rady a nezištnou pomoc jejich
i syna Josefa Zachardy Jr.
po našem příjezdu do Cicera.

Harnovi
z Kalifornie

Vroucí vzpomínka

22.února 2009 si připomeneme druhé výročí, kdy Všemohoucí Bůh povolal na věčnost našeho přítele a bratra v Kristu, pana

Františka Hortvíka

Narodil se 28.března 1925 v Dambořicích na Moravě.
V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu.
Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Ciceru.
Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe.
Ve svém odkazu byl štědrým dobrodincem
Církve a naší České misie.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru
v sobotu 21.února 2009 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho vzpomenou s námi a připojí svou modlitbu.

Rev. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

zahajuje nový rok dokumentárním pořadem

v úterý 10.února 2009 v 7 hodin večer
v klubovní místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Námět večera:

HOMAGE TO LINCOLN

U příležitosti 200. výročí narození
16. presidenta Spojených Států Amerických
Abrahama Lincolna

Během večera vyslechneme životopis presidenta Lincolna od chudých počátků až po jeho vstup do Bílého Domu, jeho dramatickou smrt a jeho odkaz, který zanechal dalším generacím. Slovní doprovod bude doplněn krátkým filmem.

Těšíme se na Vaši milou návštěvu a stálou podporu

Dobrovolný dar $ 3 .00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

Voice of Cleveland

WERE 1490-AM
Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.
WHKW 1220-AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

Česká misie v Chicagu
Vás srdečně zve na

BINGO & RAFFLE

Každý pátek večer

Dveře se otvírají v 9.30 PM
Losování začíná v 11.00 PM

Hra na počítače i tradiční tikety
Vysoké výhry $ 500 - $ 1000
V prodeji též losy Pull Tabs

European Banquet Hall
3121 S. 48th Court, Cicero, IL 60804
Ph: 708 – 656 2070
Hala se nachází půl bloku jižně od kostela Panny Marie Čenstochovské blízko křižovatky Cicero Ave. a 31st Str. v Ciceru

Výtěžek bude věnován na
NOVÝ KOSTEL V BROOKFIELDU

Srdečné blahopřání

12.února 2009 se dožívá
významného životního jubilea
naše maminka, paní

Božena Novotný

Do dalších let života přejeme
hodně zdraví a štěstí,
vyprošujeme Boží ochranu
a děkujeme za všechno,
co pro nás děláš

dcera Martina a syn Mark

Ke gratulaci se připojují

sestra Marie Muráriková s rodinou
a sourozenci s rodinami v České republice

Z celého srdce blahopřejí též
Fr. Dušan Hladík a přátelé
z České misie v Chicagu

Pozývame Vás na PLES

k 10. výročiu Slovenského Folklórneho Súboru

VESELICA

21.Februára 2009
Hala pri kostole sv.Šimona
5157 S. California Ave., Chicago, IL 60632

17.00 Začiatok
18.00 Slávnostná večera
19.00 Program „Po stopách zrodu Veselice"
20.30 Otvorenie plesu

Vstup v spoločenskom oblečení
Dospelí $ 35 Deti do 12 rokov $ 12 Seniori nad 65 rokov $ 20
V cene vstupenky je večera, program a otvorený bar do večere.
Vstupenky len v predpredaji

Rezervácie a info 773 – 780 8599 nebo www.veselica.com

MARDI GRAS

Zveme Vás na

MAŠKARNÍ BÁL

V sobotu 21.února 2009 v 8.00 PM

Dveře se otvírají v 7.30 PM

Besední dům 2416 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

K tanci a poslechu hraje muzika

ALFA Evžena Peroutky

Soutěž o nejlepší masky

Bohaté občerstvení a hojnost nápojů

Vstup:

Masky $ 10,- Ostatní $ 12,-

Mládež do 18 let zdarma

Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů

Srdečně zve všechny malé i velké Česká misie

Bližší informace Fr. Dušan Hladík 708 - 656 7472 nebo 708 - 533 1050

Příběh jedné ruky

Byl to jeden z těch dnů, kdy už předem víte, že se vydaří, že vám jej nemůže nikdo zkazit. Probudila jsem se do růžova vyspaná, nad hlavou mi cvrlikaly pěnkavy, měla jsem výbornou náladu. Nebe bylo blankytně modré, vzduch nasycený omamnou vůní jara. Venku zaváněl borový háj - přesně tak, jak to kdysi napsal Karel Hynek Mácha. Hned po ránu jsem si vyšla na procházku. Takových dnů se musí jaksepatří využít. Zhluboka jsem dýchala čistý vzduch a s úsměvem pozorovala dva bílé, buclaté obláčky, které se mi honily nad hlavou. A to byla velká chyba. Jak jsem se tak nakloníla dozadu, zakopla jsem o rozbitý chodník - a v tu ránu se celé moje tělo řítilo k zemi! Z kolenou tekla krev, dlaně odřené od písku. Nejhůř na tom byla moje pravá ruka: visela nehybně v rukávě jako nějaký cizí předmět. Podívám se na zem, kde zůstala trčet pravá noha. Kus rozbitého stěrku byl přilepený k mému střevíci.

Nadšení z obláčků rázem pominulo. Pomalu se zvedám ze země. Doufám, že je všechno vpořádku, nějakou tu odřeninu vždycky vydržím. Ale ta ruka! Pálila jako v ohni. Snad není zlomená.

Dobelhala jsem se domů. Na ulici nebylo ani živáčka, který by mně pomohl, nebo aspoň politoval. Ale tak to obyčejně bývá: lidé se sběhnou, když jde o skutečnou senzaci. Nějaké rozbité koleno nikoho nezajímá. Konečně jsem došla domů a odtud přítmo do nemocnice. Samozřejmě, pravá ruka byla skutečně zlomená. Očistili ji a poslali mne na rentgen. Lékař sice vtipkoval, s kým prý jsem to zápasila, ale potom zvážněl: že prý mám ruku zlomenou přímo v loktu a jednu kostičku úplně rozdrcenou. A pak mi řekl, že když už prý chci někam padat, abych napřed hledala nějaký měkký trávník a ne tvrdý beton!

Bílý sál mne ovanul známou vůní; vždyť jsem tu prodělala už několik operací. Rozhlížím se kolem. Dvě ošetřovatelky připravují lesklé nástroje a opodál si lékař myje ruce. Všechno je připraveno pro mne, jenom já se nemohu smířit se svým osudem. Už od dětství trpím na rozbitá kolena a teď ještě zlomená ruka. Cožpak už ani po chodníku neumím chodit? Lékař, jako by četl moje myšlenky, mě ujišťuje, že to nebude tak zlé, ničeho se nemám bát a že se alespoň trochu prospím. „Za několik měsíců budete zase fit," uklidňuje mě. Já ale přestávám vnímat své okolí, vdechuji sladkou vůni etheru a pomalu usínám...

Probudím se za několik hodin. Sál je prosvícený odpoledním sluncem, nade mnou stojí usměvavá sestra a vítá mě zpět, mezi živé. Vedle ní lékař drží podivnou kazajku. Hádám, že bude vězením mé polámané ruky.

„Za šest měsíců budete jako nová," uklidňuje mě lékař, ale pak dodává: „Musíte si však dávat velký pozor na loket. Nevrážet do nábytku." Horlivě přikyvuji hlavou, ale už se vidím, jak vrazím do každého kusu nábytku, který se mi postaví do cesty.

Nemám příliš velkou Radost z jeho prognózy, ale život přece nekončí jednou zlomeninou. Člověk se zastydí. Jak se asi cítí voják, zraněný ve válce? Tak jako já teď? Což ti, kteří přišli o ruce, o nohy? Kterým už nikdy nezasvítí slunce? Život je plný nemilých překvapení.

A tak mi začal nový život. Nebyl tak těžký, jak jsem se bála. Jenom občas si člověk uvědomí svoje nedostatky: Levá ruka postrádá správný výcvyk. Jak má krájet chleba? Stříhat nůžkami? Psát dopisy? Předměty ji padají na zem, tady upustí mokrý talíř, na kamnech přeteče mléko, do toho zvoní telefon, co dělat dřív? Ale to chce trochu trpělivosti na kterou člověk jednadvacátého století zapomíná. Všechno jde, když se chce. A člověk si zvykne.

Třebas doma v kuchyni: Ráda vařím. Takové španělské ptáčky, anebo nadívané kuře může zahnat všechny chmury. A co takhle vepřová? Vezmete kus masa, přidáte k němu správné přísady, zamícháte, vložíte do pekáče - a za hodinku je kuchyň provoněná zlatožlutou pečení. Ještě přidáte trochu čerstvé zeleniny, špetku babiččina koření a místnosti se rozlévá libá vůně hotové večeře. Šťáva vesele bublá, v pekáči to hlasitě praská, vedle se nadýmají bělostné knedlíky a vás to doslova táhne na druhý konec kuchyně. – Pánové, neculte se, ještě existuji ženy, které rády vaří. – Teď už jde jen o to, jak tu dobrotu přepravit na stůl. Hrnec je těžký, ruka (ta zdravá) je jen jedna. – Napadlo někdy výrobce nádobí, že by mohli nějakým způsobem usnadnit ženám přepravu těžkých hrnců? - Protože v tom okamžiku stojí žena v rozpacích a dumá, jak přenést kouřící se pochoutku aniž by ukápla, upustila, vylila něco z té dobroty na zem. a proto se nedivte, až ke mně někdy zavítáte, když najdete podlahu místy vzorkovanou mozaikou různých pokrmů, které byly ten den na jídelním lístku.

To všechno chce klid a rozvahu, která někdy chybí. Třeba takový nákup, který se dnes stává denní činností našeho života. Dnešní obchody jsou bohatě vybaveny a není zapotřebí vláčet se z místa na místo, jak to dělávaly naše maminky. Najdete všechno pod jednou střechou, ať už se jedná o nákup masa a ryb, anebo různých druhů ovoce a zeleniny, cizokrajných potravin,pamlsků, či pochutin všeho druhu. Někdy člověk neví, kam dřív pohledět. V našem případě (viz: zlomená ruka) je nutno připravit si určitou strategii. Za prvé potřebujeme velkou kabelu, do které vložíme potřebné potraviny. Opatrně postupujeme k pokladně. Brašnu se zbožím odložíme na pult (pozor na vejce). Mezitím, už docela klidně hledáme v peněžence určitý obnos peněz - a máme vyhráno! Teď už stačí udělat několik kroků ke dveřím, na několik vteřin položit na zem kabelu - a než stačíme otevřít dveře, obsah kabely se nám rozkutálel po podlaze! (Pozor na vejce!) Leč, my jsme klidní, protože máme svou strategii. Posbíráme zboží, opatrně odložíme kabelu ke dveřím a zvolna otevíráme dveře. - V tom okamžiku se však dveře - jako naschvál rozletí, kabela leží někde v rohu a zbytek potravin se válí pod pulty. S mírným úšklebkem (má to být úsměv) posbíráme potlučené hrušky, jablka a zbytek zboží (t.j. rozbitá vejce), protože i teď je nutno zachovat klid. Přitáhneme brašnu ke dveřím, otevřeme druhou část dveří a rychle do ní vsuneme nohu. Avšak dveře jsou dobře vycvičené. Bleskurychle přiskřípnou mou nohu i s botou. To už si našich trampot všimnul vedoucí obchodu. Sebral zboží a soucitně nás doprovodil k východu. Raději půjdeme zítra nakoupit do jiné čtvrti.

Druhý den pršelo. To tak někdy bývá, aby si člověk nemyslel že „každý den je posvícení," jak to říkala moje babička. Je červen a příroda potřebuje vláhu. Déšť mi nikdy nevadil; co mně však vadí je můj starý deštník. Už dávno nefunguje. Snažím se občas dráty utřít a trochu namazat, ale je to zbytečná práce. Deštník už dávno patří do starého železa a já si dělám zbytečné iluze, že se ještě někdy budu moci pod něj schovat.Sice se mi ráno podařilo ještě jej naposled otevřít, ale po návratu domů zůstal,jak nafouknutá muchomůrka, a teď leží ve vaně a očekává své posmrtné dny. Nedivím se mu. Asi touží po věčném odpočinku. Jenomže já se potřebuji sprchovat a deštník se z vany nechce hnout. Musím ho přemístit, ale kam?

Chodím po bytě a hledám vhodné místo. Jenomže všude stojí nábytek, visí ozdoby a obrazy, nikde není kout, kam jej postavit. Dalo mně to trochu přemýšlení, ale nakonec jsem našla místo, kde se deštník uplatní.

Pověsila jsem ho v pokoji na lustr. Sice mně poněkud kazí dekorum, ale bude alespoň předmětem konverzace!

Visel tam celý týden. Pak přišli hosté, trochu se podivili mé ozdobě, ale pak deštník sundali a uklidili do skříně. Mohla bych tvrdit, že se mi po něm stýská, ale to bych lhala! A až zase bude pršet? Jen ať prší! Koupila jsem si plášť do deště.

Vlaďa Williamsová

Jako živá pochodeň

Heinz Hein přežil leteckou katastrofu díky modlitbě a pevné víře

Je možné s ním mít soucit, ale také je s ním možno prožít radost a upřímně se zasmát: angažovaný, plný humoru a temperamentu, vypráví o svém životě a člověk vůbec při tom nemá dojem, že mluví s tělesně těžce postiženým mužem. Při tom je to člověk, který před rokem a půl se jako živá pochodeň vyplazil z havarovaného letadla. Velice na mě zapůsobilo sdělení, že kvůli mé návštěvě vyčistil celý dům, i když má místo nohy protézu a prsty, které zbyly, jsou ztrnulé.

Narodil se v Amstetten v Dolním Rakousku v roce 1960 a vyrostl v obci Aschbach - Mart, kde chodil do školy. Poměry doma nebyly dobré. Otec byl těžký alkoholik a tropil doma denně výtržnosti až do ranních hodin. Obě děti musí kvůli otci snášet posměšky i ve škole. Často ho přitom napadají myšlenky, že by bylo lepší vůbec nežít.

Matka je doma málo, musí do práce. Jako desetiletého pošle Heinze do katolického internátu v naději, že ho tím ušetří domácích poměrů. Ale chlapec je na matce velice závislý a touto odloučeností trpí. „Proč právě do klášterní školy? Jsou rodiče věřící?" zeptala jsem se. Doma vůbec nebyla řeč o náboženství, jen v neděli posílali oba chlapce s jedním šilinkem na mši. Šilink skončil v automatu na žvýkačky.

Záměna domova za internát ho přivedla z deště pod okap. Především dva vychovatelé ho terorizovali brutalitou a chladem. Bití bylo na denním pořádku. Tři roky muselo dítě vydržet toto mučednictví, než ho matka vzala zpět domů. Ale zde byly poměry tak tíživé, že v 15 letech několikrát pomýšlel na sebevraždu. Důsledkem pobytu v internátu byla nenávist ke katolické církvi.

Po skončení školní docházky se učí puškařem. Pozná však, že to byl spíše jeho dětský sen než řemeslo na obživu. Po nehodě na mopedu a pobytu v nemocnici začne navštěvovat školu pro ošetřovatele. Zde pozná svou budoucí ženu. Oba pak spolu pracují v nemocnici v Kirchdorfu.

I když mezi nimi docházelo k neshodám, vzali se v roce 1986 a kvůli rodičům měli svatbu v kostele. Ihned po svatbě však Heinz vystoupil z církve.

A pak to přišlo. Když při dlouhých nočních službách přečetl všechny věcné knihy z nemocniční knihovny, narazil jednou na Bibli. Otevřel ji náhodou právě u Horského kázání. Četl o mírumilovných a tichých. Explodovala v něm přitom nenávist vůči církvi. „Největší z nich je láska," četl zde, ale to, co prožil, byla brutalita a chlad, úplný opak toho, co Ježíš kázal a předával svým učedníkům. Bylo mu všechno jasné: katolická církev je prolhaná a jeho vystoupení z církve byl jen logický důsledek. Protože se mu však Bible jinak líbila, zamířil do evangelické církve - bez mariánské úcty, bez růžence, bez svátostí. „Po celá léta jsem četl Bibli zepředu dozadu a zezadu dopředu."

V mladém manželství přibyli záhy dva synové. Stavba domu a další škola v Linci ho zcela zaměstnávaly. To byla jedna z příčin, proč se jejich manželství rozpadlo. Žena ho opustila, když chlapcům bylo 6 a 7. Jeho snaha zachránit manželství přišla pozdě. I pastorův smírný rozhovor skončil fiaskem. Opuštěný manžel je zklamán i evangelickou církví. Manželství je rozvedeno, i když Heinz si to nepřál. Všechno, po čem od dětství toužil, je ztraceno: teplé hnízdo, bezpečí, neporušená rodina.

Odloučení od ženy a dětí mu zlomilo srdce. Následkem byly těžké deprese, sklon k sebevraždě. Dvě věci ho od ní odradily: vědomí odpovědnosti vůči dětem a myšlenka, že mu nepřísluší rozhodovat o vlastním životě. Začne vyhledávat sexuální dobrodružství, střídá ženy. Teď už je všechno jedno, to byla jeho devíza. Možná, že chytíš AIDS, ale to se mu nezdálo tak špatné. Je to určitý druh sebevraždy.

Jedna přítelkyně ho naučila používat kyvadélko, zavedla ho k jasnovidce. Propadl esoterice, stal se médiem a mohl vnímat mimopřirozené věci, „Byl jsem na to pyšný," vypráví, ale dodává: „Ruce pryč od toh působí tu nebezpečné duchovní síly, kte člověka zneužívají." Ale to poznal až p ohlédnutí nazpět.

Při jedné dovolené u moře je s přítelkyní Dubrovníku a vidí tam směrovku: Medj gorje. Slyšel už o něm od jiné přítelkyn která mu vyprávěla o mariánských zjev ních. „Směšné," byla jeho odpověď.

„Zajdeme tam na kávu a pojedeme dál rozhodne se. Po kávě se jdou projít na ho zjevení. Heinz si tam sedne. „Přítelkyn chtěla, abychom se hned vrátili, ale já n Cítil jsem na tom místě zvláštní sílu. Něc dosud zcela nepoznaného, hluboký pocit št stí a radosti," vypravuje.

Uplynuly dva roky, než se opět vrátil Medjugorje. Tentokrát na dva dny a sám. když stále nadává na katolickou církev, př pojí se k programu. Jde na mši, dokonce i zpovědi. „Byl jsem tehdy mezikonfesijní na všechno jsem se díval úkosem."

Nakonec jde bos ještě jednou na horu zj vení. A tady se to stalo: dal se do intenzi ního pláče, nevnímá okolí, teprve dodateč zjistí, že šlapal i po trní. Prosí za rozhádan německý pár z kempinku, který ho prosil modlitbu, za svoji na smrt nemocnou at istku švagrovou, aby ve vrátila k víře a př jala svátosti.

Jakou moc má modlitba, poznal, když op potkal německý pár: smířili se. Později vezmou. Obdivuhodně dopadne švagrov Ačkoliv dříve nechtěla o víře nic slyšet, pr žije spontánní obrácení a po přijetí pomazá nemocných zemře v míru v náručí manžel I jiné prosby byly vyslyšeny. Po třetí n vštěvě v Medjugorje v roce 2000 vrátí Heinz opět do katolické církve.

Co ho k tomu přimělo? „Že v církvi jsou dobří lidé, že její nauka je pravá, že v církv je i radost. To všechno jsem poznal nejdřív v Medjugorje, kde je všechno jasné, přáte ské a kde jsem pocítil a poznal lásku." Z myšleně dodává: „Kvůli zraněním a zážit kům v dětství jsem dříve nemohl vidět, ja mnoho dobrých lidí je v církvi. Byl to obr o 180 stupňů. Nyní jsem začal sám prakt kovat všechno, co Matka Boží v Medjugor říká: růženec, posty, zpověď, eucharistie První exercicie u sestry Ushi byly milníke na cestě obrácení. „To byla moje vlast říká. Navštěvuje další exercicie a pokaždé s vrací obohacený a změněný. Jeho duševn uzdravování postupuje. Prožívá, že nemoc jsou uzdravováni, posedlí osvobozován

rozdávají se charismata. Duch Svatý působí. „V těch dnech jsem obdržel po svém obrácení velké dary a mystické zážitky."

Nyní ví a zdůrazňuje, že katolická nauka je skutečně pravá: „Vím především o neuvěřitelné síle dobré zpovědi."

Dále vypravuje: „Měl jsem vztah k jedné mladé ženě. Jednoho dne mi řekl jeden člen modlitební skupiny: „Ty jsi přece ženatý. Svátost manželství končí až smrtí. Nemůžeš žít s přítelkyní." On si dělá ze mne legraci, myslel jsem si. To přece nemůže myslet vážně, že mám nechat jít tuto krásnou přítelkyni, která je super. To bych musel být blázen. Ale najednou mi přišlo na mysl: On má přece pravdu. Ihned jsem ten vztah ukončil. Od té doby jsem sám. Po rozvodu jsem dlouho nemohl být sám, měl jsem silnou potřebu partnerství a sexuality. Že mohu nyní být šťastný sám, to je dar." Zní to přesvědčivě, když pokračuje: „To je pravá svoboda. Lidé si myslí, že svoboda spočívá v tom, že mohou dělat všechno, co se dělat dá. Ale to není pravda. To dělá člověka nesvobodným, závislým." A pokračuje: „Dříve jsem byl ostýchavý, introvertní. Během několika let jsem se stal úplně jiným člověkem. Přestal jsem se vším, co je hříšné. Ten, kdo se setká s Tím, který je Pravda, dokáže rozeznávat dobro a zlo." Všechny staré neřesti skončily: esoterika, ženské známosti.

Nyní našel to, co stále hledal: Pána a pravou nefalšovanou víru prvotní církve. „Dnes chodím do takového kostela, kde kněz skutečně hlásá to, co je v evangeliu a v katechismu. K žádným modernistům nechodím."

Jako všichni skutečně obrácení chce dále předávat, co sám přijal. „Je tolik frustrovaných a nešťastných lidí." Založil proto modlitební skupinu, organizuje obnovy a exercicie...

„Ještě jsem Vám neřekl nic o leteckém neštěstí," směje se a já se směji s ním, i když to není nic k smíchu.

Letěl s jedním pilotem sportovním letadlem do Chorvatska a přihodilo se neštěstí. Chtěli přistát na jednom ostrově a letadlo havarovalo vedle přistávací dráhy na kamenitém terénu, na štěstí nikoliv na některé z mnoha skal a trup letadla byl z karbonových vláken, takže se kabina nedeformovala. Protrhlo se však nad hlavou potrubí pohonných hmot, Heinz se ocitl jako pod benzinovou sprchou a ihned začal hořet.

Kvůli bezpečnostním popruhům nejdříve špatně reaguje. Zlomeniny a další zranění zatím neregistruje, jen oheň. Snad jsou záchranáři již na cestě. Letiště je vzdálené jen 400 m. Ale nikdo nejde. „Heinzi, je s tebou konec. Ještě minutu, a uhoříš," pomyslel si.

„Z mojí pravé ruky byl už jen pahýl. Nehty odpadly a vylézaly špičky kostí. Byl jsem vyřízený a nic jsem nepodnikal." Náhle se vrátila síla: „Jestli nic neuděláš, jsi opravdu vyřízený." Se zbylými prsty se mu podařilo uvolnit popruh. Přelezl přes pilota, který byl v bezvědomí. Při tom se však probral a oběma se podařilo opustit letadlo. Přitom konstatoval, že v noze má několik zlomenin. Šaty shořely a odpadly. Později se dověděl, že vypadal jako živá pochodeň.

Musel počkat, až benzin zcela shoří. Strhne kalhoty a posadí se. Pravá strana těla je celá černá. Kůže vypadala jako na opečeném salámu a krvácela z nesčetných ran.

Nyní nastoupily i bolesti a stále se stupňovaly. I přes vedro mu bylo zima a třásl se na celém těle. Ze své ošetřovatelské praxe věděl, že člověk s takovými popáleninami je odsouzen k smrti. „Věděl jsem také, že mám velký nedostatek tekutin. Jednak během letu a nyní kvůli popáleninám." Bez infuze není naděje na přežití. Ani v nemocnici nedostal ihned infuzi. „Heinzi, můžeš na sebe zapomenout," řekl jsem si. Lékaři byli bezradní. Upadl do hlubokého spánku.

Za měsíc se probral na jednotce intenzivní péče. Chorvatští lékaři už jeho případ vzdali. Ale přátelé z Rakouska zorganizovali převoz do Rakouska na oddělení popálenin. Matce, která ho tam čekala, řekli, aby si už nedělala žádné naděje. Její syn bude žít jen několik hodin. Ale protože mu věnovali tu největší možnou péči, navzdory všem prognózám přežil. Když je konečně při vědomí, cítí nesmírný pokoj a radost. Pravou nohu je nutné kvůli infekci pod kolenem amputovat. 85 % kůže je spáleno, prsty chybí zcela nebo zčásti, část kůže na břichu zuhelnatěla a musí být odstraněna.

Nijak ho to nevyvedlo z míry. Jsou přece protézy! Cítí modlitby mnoha lidí. Psychicky se cítí velmi dobře. Mnoho návštěvníků je z pohledu na něho tak sklíčeno, že je musí sám těšit.

Nemůže potlačit úsměv, když říká: „Někdy jsem si pomyslel: Kdy už budu konečně fit, abych si mohl od vás odpočinout." Ale z mnoha návštěv má radost: P. James, Traude Schröttnerová, P. Florian, P. Zacharias, sestra Usha.

Profesor, který ho ošetřoval, mu řekl, že měl 5% vyhlídku na přežití. „Musíte mít silnou vůli nebo silnou životní sílu, abyste přežil." „Ne, - odpověděl jsem, to není moje dílo. Víra a milost Ducha Svatého mi dávají sílu a odevzdanost. Když se stala nehoda, byl jsem si jist, že musím zemřít, ale to mě nezmohlo. Nebyl jsem smutný ani zoufalý. Byl jsem člověk, který má rád život, žádný asketa, mám rád řízek a pivo, pěkné auto, rád jezdím na dovolenou k moři. Ale kdybych měl umřít, nebyl by to pro mě žádný problém. Kdo opravdu věří, že život smrtí nekončí, nemá se čeho bát."

„Měl jsem velkou odevzdanost ihned po neštěstí," pokračuje. „Ta mi umožnila všechno snášet, když jsem se opět probral. Neměl jsem rádio, ani televizi jsem nepotřeboval. Byl jsem prostě docela šťastně naladěn. A to i přesto, že jsem měl bolesti a převazy byly velice bolestivé. Vůbec jsem však neprožíval deprese." Nedá se to ani pochopit.

Uzdravování probíhalo rychleji, než se očekávalo. Opiáty mohl přestat užívat dříve, než to lékaři pokládali za možné. Uplynul rok: 4 měsíce na intenzivní péči, desítky operací, krátký pobyt na normálním oddělení, jeden a půl měsíce v nemocnici v Kirchdorfu, 3 měsíce v rehabilitačním centru. Místo roku a půl, kterých mělo být zapotřebí, aby se mohl postavit na vlastní nohy (jednu z nich umělou), opustil nemocnici za 8 měsíců.

Nyní už v autě pro postižené najezdil po Rakousku 20 000 km, aby mohl vydávat svědectví o své radosti. Po jednom takovém svědectví řekl jeden z přítomných: „My se vzrušujeme kvůli maličkostem, nejmenší problémy nám nejsou vhod, a vy snášíte tak těžký osud. Jste šťastný člověk a vyzařuje to z vás. To mi dává mnoho síly."

Se smíchem vypráví: - Jeden mi řekl: „Víte, když jste tu vstoupil a byl u dveří, pomyslel jsem si: Takový ubohý čert, ale pak, když jste začal mluvit, zjistil jsem, že ten ubohý čert jsme my."

Ptám se ho na nějaké slovo na závěr: „Když mě o to prosíte z celého srdce a ze vší síly, tak vám řeknu: Našel jsem Pána a obdržel mnoho vnitřního uzdravení. Mohl jsem za sebou zanechat starý život. Moje invalidita? Neprožívám ji jako postižení. Jsem šťastný člověk, raduji se každý den, když vstávám, nikdy nejsem deprimován ani zatrpklý. Jeden odborník mě vyšetřoval kvůli pojištění. Na to jsou přesná kritéria. Když to všechno sečetl, řekl: „Vyšlo mi to na 350% invaliditu."

Heinz se zašklebil: „Jsem tělesně trochu pomačkaný, ale všechno, co mohu dělat, dělám sám." Opravdu obdivuhodné. Neohlíží se na to, co byl, nemyslí na to, co by bylo, nýbrž teší se již teď na obytné auto, se kterým příští rok pojede do Medjugorje. Bude to po dvacáté šesté!

Když jsem jednou zavolala Traude Schröttnerovou, která ho zná, řekla mi: „Po úrazu jeho víra zjevně ještě více vzrostla. Čím více mu museli odebrat, tím více obdržel na radosti. On žije život v Bohu. Zcela odevzdán Bohu."

Alexa Gaspariová
Vision 2000 - 6/08
Překlad podle Světla 2/2009

Stála jsem u brány nebe a pekla (4)

Cti otce svého a matku svou...

Nyní jsme došli ke čtvrtému přikázání: ***Cti otce svého a matku svou...***

A Pán mi i v této oblasti postavil před oči, jak jsem během svého života byla ***nevděčná*** vůči rodičům. Jak často a jak zle jsem proti nim ***nadávala a proklínala je.*** Předhazovala jsem jim, že mi nemohli poskytnout všechno to, co už dostaly mé přítelkyně. A bylo mi jasné, jaká jsem byla dcera, která prostě nic neuměla ocenit a pro kterou všechno, co mi rodiče s mnoha oběťmi a za velkých námah poskytli, bylo prostě bezcenné.

Ano, ve svém hněvu vůči rodičům jsem zašla dokonce tak daleko, že jsem prostě tvrdila, že tato paní vůbec nemůže být mou matkou, protože mi prostě připadala tak primitivní a ***považovala jsem ji za tak málo, než aby mohla být mou matkou.*** Bylo pro mě tak odporné, když jsem viděla tento výsledek o sobě samé. Totiž o jedné ženě bez Boha a jak tato žena bez Boha ničila a negativně ovlivňovala všechno, co jen přišlo do její blízkosti; ale nejhroznější na tom všem bylo, že jsem si přitom ještě namýšlela něco zvláštního, především že jsem také dobrá a svatá.

Pán Bůh mi také objasnil, proč jsem si jen ***mohla namýšlet,*** že se při tomto čtvrtém přikázání jistě nemám čeho obávat. Byla jsem si totiž jen proto jistá, že tuto překážku zvládnu levou rukou, protože, ano, v posledních letech jejich života jsem ***financovala lékaře a léky,*** které moji rodiče potřebovali, když byli nemocní. Jen kvůli tomuto zcela obyčejnému příběhu jsem si namýšlela, že jsem toto čtvrté přikázání naplnila víc než dost. Zrovna to ***zapadalo do mé životní filosofie,*** podle které jsem právě ***posuzovala a zařazovala všechny své skutky jen podle principu peněz a financí.*** A právě tak tomu bylo i s mými rodiči. Prostřednictvím svých peněz jsem jimi manipulovala a činila je poddajnými vůči svým účelům a zájmům.

Moje bohatství jim, mé matce a otci z prostých poměrů, mne vyvýšilo jako nějaké božstvo, které oni sami zaslepeni mými penězi opravdově uctívali. A tato ***situace, vytvořená mamonem,*** mi také dovolovala, abych ***po svých rodičích v drzé svévoli šlapala.*** Nedokážete si představit, jakou bolest mi působily a až do morku kostí bolely tyto jasné poznatky o mém dřívějším životě, které jsem směla mít díky milosti Boží. Musela jsem přihlížet, jak můj otec naplněn velkým smutkem plakal a vzlykal nade mnou a nad mým chováním; neboť přes všechny své slabosti ***byl dobrým otcem.***

Učil mě, abych byla pracovitá a snaživá a vedla počestný život. Neboť jen ten, kdo koná dobrou práci a osvědčí se ve svém povolání, bude činit pokroky a někam to dotáhne. Ale bohužel mu při všech jeho námahách, aby mě dobře vychoval, ***uniklo jeden malý detail,*** který je ale něčím zcela podstatným, totiž ***že jsem měla také duši, která byla před vyhladověním,*** a že on jako vzor pro svou dceru měl poslání, aby mi přiblížil svým životem i radostnou zvěst a víru. A v tomto ohledu zcela selhal a prostě vůbec neviděl, jak se celý můj život na základě pochybení tohoto malého detailu potápěl a jak jsem stále hlouběji vězela v tomto bahně.

Bolelo mě, když jsem viděla, jaký byl můj ***otec záletník.*** Cítil se šťastně a velmi blaze, když mohl mé matce a všem lidem vyprávět a chlubit se tím, jaký byl „máčo" (jihoamerický výraz pro kozla, záletníka a domácího tyrana a podobně), protože měl současně mnoho žen (jeho řečí: mnoho bab) a byl schopen je všechny udržet a uspokojit. Kromě toho můj otec nadmíru ***pil a kouřil.*** Na všechny tyto neřesti a špatné zvyky byl můj otec nyní ještě i ***pyšný*** a hodně si na tom zakládal; neboť byl mylného názoru, že to nebyly žádné neřesti, ale zcela naopak ctnosti, které ho činily něčím zvláštním.

A tak jsem již v mladých letech vnímala, jak moje ***matka často seděla doma uplakaná,*** když se můj otec začal zase jednou chlubit svými dalšími ženami a dobrodružstvími, které s nimi měl. A čím častěji jsem to zažívala, tím více ***rostl vztek, hněv a odpor, který mě přepadal.*** A nyní vidím průběh svého dřívějšího života a najednou chápu, jak mě tyto neovládané pocity a odpor pomalu ***ženou do „duchovní smrti",*** přivádějí mou duši k zahynutí. Přepadl mě mohutný ***hněv,*** když jsem se musela dívat, jak můj táta ponižoval moji mamku před očima celého světa. A začínám se proti tomu bránit, reptám proti tomu a domlouvám své matce a pokouším se ji ovlivnit. Mluvím k ní například takhle:

„Nikdy nebudu jako ty, nikdy si od žádného muže nenechám takové věci líbit. My ženy právě nemáme v naší společnosti žádnou cenu a jsme proto tak pokořovány, protože existují ženy, které jsou jako ty a nechají si všechno líbit. Ženy, které se bezvládně podrobují svévoli „máčů", které už nemají žádnou důstojnost a hrdost, jsou spíše jen zlomenými osobnostmi. Právě ženy, které dovolí domýšlivým mužským, aby po nich šlapali a jednali s nimi jako s nejposlednějším výkalem."

A když jsem byla už trochu starší, řekla jsem svému otci:

„Nikdy, věř mi a zapiš si to za uši, tati, nikdy nedopustím, aby se mnou nějaký mužský jednal a pokořoval mě tak, jak to stále znovu děláš s mou mamkou. Když to dojde tak daleko, že mi bude muž nevěrný a bude mě podvádět, pomstím se mu a zašlapu ho do kanálu. Se mnou ne, můj milý táto!"

Nato mě můj otec zmlátil jako žito a křičel na mě: „Co si to jen dovoluješ? Co se to opovažuješ? Co myslíš, že jsi, abys se mnou tak mluvila?" Vůbec si nedokážete představit, jaký zlý „máčo" byl můj otec. A já jsem nedovedla držet pusu a odpověděla jsem: „I když mě zmlátíš a dokonce zabiješ, přísahám ti, že něco takového si nenechám líbit. V případě, že to někdy dojde tak daleko, že se vdám a pak se dozvím, že můj manžel mi je nevěrný, pak se na něm strašným způsobem pomstím, abyste vy mužští konečně pochopili, co zakouší žena, když s ní muž jedná jako s nejposlednějším výkalem, ponižuje ji a šlape po ní jako po špinavém hadru".

A tímto způsobem ***jsem se celou dobu užírala vším tímto odporem, tímto hněvem a tímto vztekem*** a zasypávala jsem tím své myšlenky a mozek. ***Já sama jsem otravovala svého ducha a svůj charakter.*** Když jsem pak byla už samostatná a dospělá - a přirozeně jsem už měla také dostatek peněz - začala jsem svoji matku stále znovu ovlivňovat tím, že jsem jí říkala: „Víš co, mami? Rozejdi se s tátou, rozveď se s ním!" A tak jsem se chovala, ačkoliv jsem svého otce velmi ctila a také měla ráda. Přesto jsem vždy znovu nanovo své matce domlouvala a říkala jsem jí:

„To přece nemůže být, abys prostě tak snášela takového chlapa jako je můj otec! Buď si přece vědoma své důstojnosti ženy! Vydobuď si zpět svou čest a ukaž mu přece, že jsi něčím cenným, zvláštním, a ne kusem zabláceného hadru, o který se může otřít!"

Tyto a podobné fráze jsem před svou matkou stále znovu opakovala. Dokážete si to představit? Vsadila jsem všechno na to, ***abych své rodiče od sebe rozdělila, abych je pohnula k rozvodu*** jejich manželství. Ale většinou mi pak moje mamka řekla:

„Ne, moje milá dcero, nenechám se rozvést. Nemysli si, že toto chování Tvého otce pro mě není velmi ponižující a bolestné. Trpím tím hodně – jak si jistě dovedeš představit. Ale přináším tuto oběť a vydržím, protože jste tady přece Vy – mých sedm dětí. Vás je sedm dětí a já jsem jen sama. Tak je přece lepší, aby tím měl trpět pouze jeden, a ne sedm lidí aby pak muselo snášet tu bolest. A koneckonců Tvůj otec je přece i dobrým taťkou a já prostě nepřenesu přes srdce, abych jednoduše utekla a nechala Vás vyrůstat bez otce. Ještě se Tě zeptám: Když se s taťkou rozejdu, kdo se pak ještě bude modlit za to, aby se obrátil a byla tak zachráněna jeho duše? ***Bolest a ponižování,*** které mi působí tvůj taťka, ***spojuji s nevýslovnými bolestmi našeho Pána Ježíše Krista na kříži. Každý den říkám našemu Pánu Bohu: ‚To, co zde musím trpět a snášet, není přece vůbec ničím ve srovnání s bolestmi, které jsi za nás vytrpěl na kříži. Aby mé útrapy získaly hodnotu, prosím dovol, abych je spojila a sjednotila s Tvým utrpením, aby tak i mé malé útrapy získaly sílu, abych od Tebe obdržela milost, aby se můj muž a mé děti obrátily a tak byly zachráněny před věčným zavržením!"***

Mně to všechno bylo nepochopitelné a tehdy jsem nad takovou hloupostí jen potřásala hlavou. Bylo to na mě prostě příliš. To byly myšlenky, které mně byly úplně cizí a diametrálně protichůdné mému způsobu žití a myšlení, a proto jsem ani neměla pochopení pro tyto matčiny výpovědi. A abyste věděli. Nejen že jsem se to nesnažila pochopit, ale ***tyto matčiny výpovědi mě jen ještě víc dráždily*** a popouzely můj hněv.

Vedlo to k tomu, že se změnil celý můj život, neboť jsem opravdu ***začala rebelovat.*** Tato rebelie se ukazovala především v tom, že jsem se zasazovala o ***ženská práva a emancipaci*** – a to nejen jako normální přívrženec – ne, v boji za práva žen jsem byla v první linii. Začala jsem ***obhajovat potrat,*** právo ženy, aby sama rozhodovala o svém břichu; nezávislost a ***právo žít jako „single"*** nebo ***ve volném partnerství*** - organizovat život s tak zvanými „partnery pro určitý úsek života"; začala jsem ***propagovat rozvod*** jako vítané řešení manželských problémů. Zvláště jsem také ***obhajovala „zákon odplaty"*** („odplatit stejné stejným" – „oko za oko, zub za zub"). To znamená: Dávala jsem ženám vždy dobrou radu, aby prostě oplácely stejné stejným a rovněž se každému muži, který je nevěrný, mstily také nevěrou - pokud možno s jeho nejlepším přítelem. Ačkoliv jsem osobně svému manželovi nikdy v životě nebyla tělesně nevěrná, tak jsem svými ***zhoubnými radami u velmi mnoha lidí způsobila velmi veliké škody. Bohužel!***

Nezabiješ! - Umělý potrat

Když jsme v mé „knize života" došli k pátému Božímu přikázání – ***„Nezabiješ!", pomyslela jsem si:*** Konečně si nemusím nic vyčítat, neboť ***jsem nikoho nezabila*** a žádného člověka jsem nepřipravila o život. A k mému velkému zděšení ***mě Pán Bůh učil*** o něčem zcela jiném. Ukázal mi se vší zřetelností, že jsem la příšerně hroznou vražedkyní. A vraždy, do kterých jsem b zapletena, patřily mimo jiné do třídy zločinů zabíjení, které v Pá vých očích platí za nejohavnější svého druhu, totiž ***umělé pot „nenarozených dětí"***.

Dávejte teď dobrý pozor! Moc a vliv, který jsem získala pom peněz, mě svedly a přivedly k tomu, že jsem financovala ne jed nýbrž několik – neřku-li mnoho – umělých potratů. Teprve m peníze tyto potraty umožnily. Neboť jsem, ano, stále říkala: „Ž má právo si zvolit, kdy chce zůstat těhotná a kdy ne. Její břicho tří jen jí samotné!"

A nyní se podívejte! V mé „knize života" stálo černé na bílém byla to pro mě velká bolest, když jsem zde viděla a konečně t pochopila, do jakých odporných zločinů jsem se sama zapletla ky penězům. Bylo to ale nesmazatelně zapsáno v mé „knize ži ta". Navíc jsem ***přiměla k potratu jedno děvče,*** kterému bylo so 14 let. Byla jsem její mistrovou. Jestliže má někdo v sobě jed, p v jeho okolí nezůstane nic zdravého. Všichni, kteří se přiblíží k kovému člověku, jsou negativně ovlivňováni, přicházejí do styk tímto jedem a i sami se pak stávají zamořenými a jedovatý ***Další*** ještě docela mladá děvčata, tři z mých neteří a snouber jednoho z mých synovců, šly na potrat. Beze všeho jim dovc přijít za mnou, neboť jsem byla ta s velkými penězi, která mo všechno řídit – a byla tak „dobrotivá". Byla jsem ta dobrá teta, k rá vždy všechny zvala; ta dobrá teta, která jim vyprávěla o nov kách ze světa módy a která jim nejnovější módu předváděla a ča i kupovala. Byla jsem tou, která těmto mladým stvořením napon hala ***jak se učinit atraktivnějšími,*** jak vstoupit do světa „lesku" jak druhým ukazovat svá mladá těla co nejvíce ***sexy a dráždivě.***

A představte si! Moje sestra mi v plné důvěře poslala a přenech la své děti. A jak jsem je zkazila a ***učinila prostitutkami.*** Ano, p vedla jsem tyto mladé holky, napůl ještě děti, k prostituci. A to b další do nebe volající zločin a strašný hřích, který v pořadníku tě nejohavnějších zločinů před Pánem zaujímá hned další místo za mělým potratem. Neboť jsem tato mladá děvčata učila následujíc

„Moje milá děvčata, nebuďte přece hloupá! I když Vám Va matky tolik vyprávějí ***o hodnotě pannenství, cudnosti a čisto*** pak je potřeba prostě poukázat na to, že ***vaši rodiče ještě žijí v n nulosti,*** jejich svět už není světem dneška, jsou v zajetí včerejšl zmeškali svobodný a moderní život. Musíte mít pro to pochope Ale vy samy byste se měly ***připojit k modernímu životu,*** který p žívá svobodu vybojovanou námi ženami ***a plně se realizovat ja ženy*** - tedy poslouchejte je, mějte pro ně porozumění, protože c zkrátka jinak nemohou; ale nekažte si přece proto svůj vlastní m dý život. Vaše ***matky*** s Vámi mluví o Bibli, která existuje už 20 let. Ony už rovněž ***nejsou „up-to-date"*** (moderní).

A faráři také odmítli to moderní a nechtějí jít s dobou. Káž jenom to, co jim předloží papež, ale ***papež také není zrov časový,*** tenhle papež vyšel z módy. A každý moderní ***člověk, kte ho ještě poslouchá, je hloupý*** a může si za to sám, když si své života nedovede pořádně užít."

Vizte teď ten jed, který jsem sypala do těchto mladých, nevi ných dívčích srdcí. Je to prostě nepředstavitelně ***zrůdné!***

A také jsem tato mladá děvčata učila, jak si mohou nejlépe užív svého těla a potěšení při sexu. Přitom jsem je výslovně upozorň

vala na to, jak je důležité, aby se chránily. Naučila jsem je všem mně známým metodám. Pod názvem „Dokonalá, samostatná žena" jsem je co nejpřesněji informovala o všech ***rizikách a ochraně před nimi při pohlavním styku.*** A jednoho dne pak ke mně do ordinace přijde jedno z těchto děvčat, totiž snoubenka mého synovce - bylo jí sotva 14 let - a to, co Vám zde vyprávím, jsem osobně viděla zaneseno v „knize mého života" - přijde tedy ke mně do ordinace a vypráví mi s usedavým pláčem: „Glorie, jsem přece ještě tak mladá, jsem prakticky ***sama ještě dítě, a přesto jsem už těhotná."*** Já jsem nato odpověděla: „Ty jsi ale husa! Copak jsem Vás neučila, jak se má člověk chránit!!!" Nato řekla, stále ještě plačíc: „Ano jistě, ale ono to prostě správně nefungovalo." A pohledem do své „knihy života" jsem viděla, že ***mi Pán toto mladé stvoření vlastně poslal, abych je uchránila*** před hloupostí. Chtěl, abych ji uchránila před pádem do této propasti, ***abych ji odvrátila od potratu*** jejího děťátka.

Neboť ***umělý potrat*** nám kolem krku navléká těžký řetěz, který nás tlačí k zemi a který pak jen sotva dokážeme za sebou vláčet. Vyvolává bolest, která už nikdy v našem životě nepřestane. ***Je to ta nesmyslná jistota, že člověk spáchal vraždu, tedy že je vrahem.***

A nejhorší na tom je, že člověk nezavraždil jen tak někoho, nýbrž ***své vlastní tělo a krev, své vlastní dítě.*** A v případě tohoto děvčete bylo nejhorší, že místo abych ji od toho odvrátila a vyprávěla o našem Pánu Bohu, vtiskla jsem jí do ruky hrst peněz, aby si tento potrat mohla dovolit. A abych upokojila své svědomí - vůbec nevím, jestli se to ještě vůbec dá nazvat svědomím, co jsem tenkrát měla - dala jsem jí tolik peněz, aby mohla jít do nejrenomovanější potratové kliniky, aby potom nebyly opravdu žádné komplikace. A tak jako při této příležitosti jsem ***financovala ještě mnoho potratů.***

Je to tak strašné, když na to dnes pomyslím. Pokaždé, když je takto prolévána ***krev děťátka,*** je to jako ***velká zápalná obět' pro satana,*** je to slavnostní hostina pro ďábla. Mne si ruce a tančí radostí. A našemu Pánu Ježíši Kristu to působí bolest jako při Jeho smrti na kříži a za těchto bolestí sebou škube a pokaždé tím velmi trpí, ***když je umučeno nenarozené, nevinné dítě.***

V „knize života" jsem totiž také mohla vidět, ***jak vzniká život.*** Viděla jsem, ***jak se naše duše*** tvoří v okamžiku, když se setká spermie s vaječnou buňkou. V tom okamžiku přeskočí překrásná ***jiskra,*** která vyzařuje světlo, které ***má svůj původ ve slunečním světle Boha Otce.*** A břicho nastávající matky se ozáří paprsky této nové duše v okamžiku, když byla oplodněna její vaječná buňka. A když pak dojde k ***potratu, pak tato duše křičí a sténá čirou bolestí,*** i když se ještě neutvořily žádné oči ani údy. A celé společenství svatých, celý onen svět vnímá tyto výkřiky a toto sténání, když je vražděna nová, Bohem stvořená duše. ***Celá nebeská klenba sebou při tomto výkřiku škubne*** a je ho slyšet od jednoho konce k druhému, hlasitě a zřetelně jako ozvěnu v horách. ***V pekle*** jsou také slyšet hlasité výkřiky, ale tam jsou to ***výkřiky jásotu,*** které vydávají všichni démoni k slavnosti dne a předvádějí přitom ***tanec radosti.***

A bezprostředně potom ***se v pekle otevírá několik pečetí*** a vycházejí ohavní ***strašidelní duchové, kteří jsou vypuštěni na zemi,*** aby znova pokoušeli celé lidstvo a sváděli na scestí. A důsledek toho je, že ***lidé jsou stále více zotročováni satanem,*** stále více ***propadají žádostivosti a požitku,*** vyskytují se stále nové ***závislosti na vášních*** a dějí se všechny ty špatné a strašlivé ***zločiny*** a ošklivosti, které denně slyšíme a vidíme ve zprávách a o kterých si pokaždé myslíme, že už nemohou být horší, a příští den narazíme prostřednictvím nových zločinů na to, že stupňování přece jen možné bylo.

Máme vůbec ještě představu, kolik děťátek je denně zabito na celém světě? Není už možné, abychom si představili rozsah tohoto obrovského zločinu. ***Brodíme se v krvi těchto neviňátek a vůbec to už nepozorujeme.*** Je to pro nás normální a patří to už ke všednímu životu. Když se někdo postaví proti potratu, je označován za fanatika a konzervativce, za staromódního a poněkud pomateného. A to je jeden z největších triumfů pro pekelného knížete satana. ***Jak bude postaráno o náš svět, jestliže cena za nevinnou krev každého jednotlivého nenarozeného je to, že je na zem vypuštěn nový démon?*** Brzy se náš svět zatemní čistě kvůli démonům, kteří byli vypuštěni.

A potom jsem viděla, jak jsem byla ponořena a ***omývána*** touto ***krví nevinných dětí.*** A zcela v protikladu k umývání v našem světě se stávala ***moje bílá duše*** touto krvavou koupelí stále temnější a nevzhlednější, ***až byla úplně černá.*** Po těchto událostech s potraty jsem už vůbec ***neměla cit pro hřích.*** Pro mě už prostě ***hřích neexistoval.*** Všechno bylo dovoleno a moje chování mi přitom ještě připadalo jako dobré. Vždyť jsem pomáhala lidem. ***Nebyla jsem si jen vědoma toho, že těmto lidem pomáhám k jisté cestě do pekla.***

A objevila se ještě druhá věc, která by mě nikdy nenapadla nebo nepřišla na mysl, když jsem já sama stála na ďáblově výplatní listině. ***Byla mi ukázána všechna děťátka, která jsem usmrtila já sama,*** která jsem já sama uměle potratila. V prvním okamžiku jsem nevěděla jak, kdy a kde! Bylo mi to však hned ukázáno a měla jsem to pak i jasně před očima. Vždyť jsem Vám již na začátku vyprávěla, že já sama jsem si zvolila jako ***ochrannou metodu plánovaného rodičovství nitroděložní tělísko*** a nechala jsem si ho zavést. A v bolestném údivu jsem nyní ve „své knize života" musela vidět, kolik mých vaječných buněk bylo oplodněno a bylo s to vyrůst v malá děťátka. Viděla jsem těch mnoho světelných jisker, které se rozzářily při utvoření jejich duší. A slyšela jsem také výkřiky těchto ***duší, jak byly vyrvány z ruky Boha Otce.***

A najednou jsem pochopila důvod, proč jsem byla ***stále tak špatně naladěna, zahořklá a protivná.*** Měla jsem špatné rozpoložení, často se se mnou nedalo mluvit, neovládala jsem se a byla jsem ***náladová*** vůči svým bližním, vůči své rodině. Celý den jsem byla jen ***frustrovaná,*** nic mě nemohlo uspokojit. Často mě přepadaly strašné deprese. A nyní jako by mi spadly šupiny z očí:

„Jak prosté a jednoznačně jasné – vždyť jsem se proměnila ve stroj na zabíjení děťátek!"

A to všechno mě nechávalo klesat stále hlouběji do bažiny hříchu. Jak jsem si jen mohla na začátku tohoto shrnutí mého života domýšlet a pyšně provolávat, že jsem nikoho nezabila. A jak jsem jen mohla každého druhého, který mi připadal příliš tlustý nebo mi byl nesympatický, opomíjet, pohrdat jím, ano, opravdu s ním jednat nenávistně a prostě ho odmítat. ***Jak jsem mohla nosit nos tak nahoru, ačkoliv jsem byla docela obyčejnou vražedkyní?***

A bylo mi také ukázáno, ***že člověka nezabíjí jen rána z pistole.*** Ne, často stačí, když ho nezměrně nenávidíme, když mu přejeme nebo působíme zlo, ***když někoho sžírá závist*** vůči této osobě. A už tím ***můžeme druhého zabít.*** Vražda v rodině nebo ve vesnici velmi často začíná tímto jednáním, které často my sami hodnotíme jako nikterak nebezpečné, i když zlé. *(Pokračování příště.)*

Osobní svědectví Dr.Glorie Polo

MLADÝM

Učit sebeúctě

Učit sebeúctě není snadné. Dovolujeme si rodičům a vychovatelům nabídnout několik rad.

Rodina se usadila kolem stolu v restauraci. Servírka nejprve přijala objednávky od dospělých a poté se obrátila na sedmiletého chlapečka: „A ty, co si dáš?" Dítě se plaše rozhlédlo kolem a řeklo: „Chtěl bych housku se šunkou." Servírka ještě ani nezačala psát, když tu ji chlapcova matka zastavila. „Jakoupak housku!" řekla, „přineste mu hovězí maso s mrkví a bramborovou kaší." Servírka si jí nevšímala a zeptala se chlapečka: „S čím chceš tu housku? S kečupem, nebo s hořčicí?" „S kečupem." „Jsem tu hned," řekla servírka a odešla do kuchyně. Všichni kolem stolu oněměli úžasem. Chlapec postupně upřel zrak na všechny kolem a vykřikl: „Ona totiž věří, že já opravdu existuji!"

Každá lidská bytost se dívá do zrcadla a nevědomě se ptá: Kdo jsem? Jakou mám cenu? Kým jsem pro svět kolem? Podle toho, jak se vyrovnávají s každou novou výzvou, můžeme děti rozdělit do dvou skupin: „daří se mi", „nedaří se mi".

Děti z první skupiny mají silný obraz o sobě samých a nové zkušenosti prožívají jako něco, co lze uskutečnit s pomocí dobré vůle. Děti z druhé skupiny obvykle začínají pochybovat o své kompetenci a schopnostech v určité věci, a tento nedostatek potom velice rychle vztahují na jakýkoli s tím související problém. Vidí nepřekonatelnou překážku i v těch nejjednodušších úkolech.

Je nezbytné, aby rodiče svému dítěti pomáhali již od útlého věku vytvářet dobré pojetí sebe sama. Je to jedním z nejkrásnějších darů, které mohou dítěti dát. Představíme nyní několik základních skutečností.

Poskytnout dětem pevný základ. Dítě se musí cítit milováno, chtěno, povzbuzováno, chráněno, živeno a obstaráváno.

Naslouchat a interpretovat jejich slova a potřeby. Děti mají pocity, obavy a otázky. Je nezbytné, aby rodiče maximálně omezili komentáře typu „gi-go", což je anglická zkratka ze světa počítačů *garbage in - garbage on* (doslova „odpadky dovnitř - odpadky ven"); znamená to, že pokud do počítače nainstalujeme špatný program, nesmí nás překvapit, že vše, co vyprodukuje, bude špatné. Jedná se o komentáře jako: Jak jsi ale hloupý! Kdy už konečně uděláš něco pořádného? Jak je to možné, že jsi tak líný? Udělej, co říkám, a hotovo! Atd.

Podporovat rozvoj jejich samostatnosti. Je důležité, aby děti mohly získávat zkušenosti. Mají zapotřebí důvěry, ocenění a povzbuzení k objevování, ke zkoušení. Úspěchy i neúspěchy je třeba pozorně hodnotit. Chyba není selháním a tím méně vinou. Jestliže se dítě od nejútlejšího věku naučí nepokládat chyby za selhání, bude mít možnost zkoušet nové věci beze strachu z neúspěchu. Rodiče musí při sledování chování dítěte pamatovat na faktor OT, tedy na rovnováhu mezi odměnami a tresty. Proporce by měla být 5:1, tedy za jeden trest v důsledku nevhodného chování by mělo být alespoň pět příležitostí, kdy bude dobré chování odměněno.

Pochvalte dítě, když vyvine úsilí o udržení pořádku, pochvalte upřímnost a poslušnost, radujte se s ním, když se projevilo velkoryse. Spolupracujte s ním na rozvoji silných stránek a odstraňování stránek slabých. Pomozte mu získat schopnosti a kompetence, které mu napomohou k jistotě ve společenském životě, dobrému vkusu v oblékání, pravidlům dobrého chování, slušnosti a nenucenosti ve vyjadřování.

Doprovázejte dítě v pronikání do společenského života. Děti musí vyjít z teplého hnízda rodiny, naučit se samostatně létat a vypořádat se s někdy studenou a zachmuřenou skutečností. Rodiče musí dětem napomoci se zařadit do skupiny, přijímat rozdíly a pravidla společenského fungování, uvědomit si vlastní hodnotu ve společnosti a jejich vztazích.

Na vytváření sebeúcty mají obvykle rozhodující vliv druzí a zejména škola. To je případ dítěte označeného nálepkou „není k ničemu" nebo „nemožný žák": pokud takové na počátku ve skutečnosti není, jistě se postupně díky neustálému opakování takovým stane, i když se navenek chlubí tím, že je nejhorší ve třídě, jeho sebeúcta se neustále díky tomuto neúspěchu oslabuje. Často pak u těchto dětí vidíme snahu ovládat druhé pomocí agresivity; je to jejich způsob, jak znovu nalézt ztracenou úctu, ovšem skrze jiná kritéria. Brát je vážně. Neironizovat, nevysmívat se. Je důležité respektovat jejich aktivity, volbu oblečení, vkus, jejich koutek i jejich věci.

Bruno Ferrero
Salesiánský magazín 6/2008

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Stručné dějiny vzniku islámu

Po teroristickém útoku na dvě budovy Světového obchodního centra WTC v New Yorku dne 11.září 2001 se pozornost světové veřejnosti zaměřila na hledání důvodů tak hrozného činu, při kterém zahynulo přes tři tisíce lidí. Teroristé byli islámští náboženští fanatici z teroristické organizace Al Kajda, kterou vytvořil a dosud řídí saudsko-arabský milionář Usama bin Ladin skrývající se v horách na hranicích Afghánistánu a Pákistánu. Jelikož je v Koránu údajně příkaz ovládnout nábožensky, ale i politicky celý svět, začala celosvětová diskuse, zda toto není začátek střetů dvou civilizací, které na jedné straně představuje Evropa a západní svět na čele se Spojenými Státy Americkými s charakteristickými znaky svobody, liberalismu a tolerance a na druhé straně islámský svět s diktátoraskými režimy a absolutní netolerancí v celém rozsahu veřejného i soukromého života. Klíčem k pochopení života i vládnutí v islámském světě je Korán. Podle muslimů Korán a Sunna, což je muslimská posvátná tradice opírající se o příběhy, výroky a činy proroka Mohameda zvané „Svaté zvyklosti prorokovy" podává odpovědi na všechny problémy světa – od správy státu až po používání párátek. Sunna je vlastně sbírkou poučných povídek, kde se kromě vlastního textu nachází i jeho výklad a tyto texty se používají k vysvětlení nejasných míst v Koránu, která jsou velmi četná. Korán a Sunna jsou základem muslimského práva Šariatu a jsou uznávány jako posvátné knihy. Jejich vyznavači se nazývají Sunité a tvoří téměř 90% všech muslimů. Druhý směr islámu reprezentují Šiité (Irán, Jemen a část Iráku), kteří zjednodušeně řečeno neuznávají Sunnu za svatý spis a vyzvedají důležitost Aliho – synovce a později adoptivního syna prorokova, který prý znal zvláštní výklady zjevení předané mu samotným Mohamedem. Obyvatelé Iránu nejsou Semité, ale potomci Peršanů, tedy indoevropané. Pojmenování Korán se odvozuje od arabského slova Karáa t.j. číst, přednášet, recitovat. Podle muslimské věrouky nebyl Korán sepsán lidmi, nýbrž existoval věčně a jeho originál je uložen pod trůnem Allahovým v nebesích. Lidem předal jeho obsah prorok Mohamed, kterému jej po částech zjevoval archanděl Gabriel.

Mohamed (arabsky Muhammad, t.j. slavený, vyrostlý) se narodil okolo roku 570 v Mekce jako nejmaldší syn Abdallahův, který zemřel před jeho narozením. Po smrti matky se čtyřletého chlapce ujal nejprve jeho děd a pak jeho strýc Abu Talib, s kterým jezdil na obchodní výpravy do Sýrie. Ve svých 25 letech vstoupil do služeb o 15 let starší zámožné vdovy Chadidži, s kterou se brzy oženil. Narodili se mu dva chlapci, kteří zemřeli v útlém věku a čtyři dcery, z nichž historicky je známá Fatima, pozdější choť jeho vlastního synovce Aliho. Sociální situace Mohamedova se sňatkem značně zlepšila. Nemáme však žádné informace o jeho náboženském vývoji v době před jeho působením. Jistotou však zůstává, že prožíval hlubokou psychickou krizi spojenou s celkovou morální, náboženskou a sociální krizí v jeho rodišti. Jeho nové náboženství obsahovalo i jiné než čistě náboženské prvky. Před Mohamedem arabské náboženství bylo prostoupeno fetišismem, úctou ke hvězdám a modloslužbou.

Podle tradice se dostalo Mahamedovi prvního zjevení v roce 610, tedy v době kdy mu bylo okolo 40 let, kdy ho nějaká velká postava žádala, aby pracoval jako prorok. Počátky islámu (odevzdání se do vůle Boha) byly mírumilovné a velmi skromné – věřících nebylo ani dvacet – mezi nimi jeho žena a synovec Ali. První súry (kapitoly) Koránu neobsahují žádné ústřední jádro – není zavrhováno mnohobožství ani uctívání model, není zdůrazněna jedinečnost Boží nebo idea posledního soudu a posmrtného života. Tyto rysy se projevily později.

Korán – svaté písmo muslimů obsahuje sbírku textů přednášených Mohamedem v průběhu více než dvaceti let jeho prorocké činnosti a považovaných jí za zjevení Boží. Při zjeveních upadá Mohamed do určitého druhu epileptic kého záchvatu, byl obrácen nazad, oc planoucí, pěnu kolem úst a byl zbroce potem. Zjevení vykládal svým přátelůn kteří na jeho příkaz je začali zaznamc návat. Zpočátku narazil Mohamed n odpor svých soukmenovců, mezi nimi byl i jeho strýc Talib a jeho bratr Lahál kteří rázně popírali jeho vyšší poslán nazývali ho bláznem a žádali po něr zázraky na důkaz jeho poslání. V dob tohoto boje se zdálo, že Mohamed j ochoten přistoupit na určitý kompromi Tehdy recitoval verše, v nich udával, ž je možno se obracet k pohanským boz stvům ženského pohlaví Al Lát, Al Uzz a Manát jako k přímluvcům u Boha Nespatřoval v tom žádný rozpor mez vírou v jediného Boha a připuštění dalších nadpřirozených bytostí. Po kr tice tehdejších židů i křesťanů si za urč tou dobu Mohamed uvědomil všechn důsledky tohoto kompromisu – verš odvolal a na jejich místo dal nové verš rozhodně odsuzující kult oněch tří boz stev a prohlásil, že ty původní verše m našeptal sám satan. Pro tyto původn verše se ujal název „Satanské verše V této souvislosti si připomeňme, ž íránský nejvyšší ajatoláh odsoudil k tres tu smrti a vyhlásil odměnu $ 1,000.00 za usmrcení spisovatele Rushdiho, za je ho knihu „Satanské verše," která bez v potaz božský původ Koránu.

V Mekce postupně zesilovala nábo ženská blokáda Mohameda a jeho ma hrstky stoupenců, takže se zdálo, ž islám jako náboženské hnutí i jeho obc věřících je odsouzena k zániku. Prorok když viděl svou bezmocnost, dohodl s s představiteli většiny kmenů v Jathribu města nedaleko Mekky a poslal tam na před asi 70 svých přívrženců a pak p pokusu jej v Mekce zabít, sám tajně ute kl z Mekky. Dne 22.září 622 dorazil n

okraj Jathribské oázy. To byla tak zvaná hidžra, což znamená útěk. Jathrib přijal na prorokovu počest nové jméno Medina, což znamená Město Prorokovo. Muslimové začínají svůj letopočet hidžrou, takže mají o 622 roků méně než celý ostatní svět.

Na rozdíl od nepřátelského prostředí v Mekce byl Mohamed v Medině všeobecně uznáván a vážen. Z hlasatele nového náboženství se v Medině stává politik, zákonodárce, soudce, vojevůdce i zakaldatel nové společnosti, která se již neopírala o kmenovou soudržnost, ale o soudržnost ideovou vyrůstající z nového náboženství – islámu. Toto vše je obsahem tak zvaných medinských súr (kapitol), v nichž je položen základ k politicko-sociálnímu uspořádání muslimské obce – hlavní zásady mezilidských a společenských vztahů, různé příkazy a omezení končící hrůznými popisy pekelných trestů pro nevěřící a nebeských požitků, které se ovšem velmi podobají pozemským, pro ty, kteří uvěří. Doplňkově obsahují i náboženská témata a další rozpracování teologie a dogmatiky. Bylo zdůrazňováno, že tak jako byli starozákonní proroci a Ježíš povoláni k Židům, tak nyní poslal Bůh Mohameda k Arabům, kteří do té doby neměli vlastního proroka. Mohamed očekával, že židovská obec v Medině ho přijme jako jednoho ze svých proroků, jako pokračovatele zejména Mojžíše, ale Židé k jeho zklamání začali napadat základy jeho učení s poukazem na zjevné a velké rozpory mezi Starým zákonem a Koránem. Z toho vyvozovali, že Mohamed není žádným prorokem a Korán žádným Božím zjevením. V té době byl tak zvanou „Giblou" t.j. směrem, jímž se věřící obraceli při modlitbách Jeruzalém a muslimové také dodržovali židovské svátky a půst.

Když polemické útoky začaly být prudší, změnil Mohamed svou politiku a začal tvrdit, že Židé úmyslně změnili původní Abrahámovo učení a odchýlili se od něj. Později dle Mohameda tak učinili také křesťané a provedli změnu v Novém zákoně. Mohamed chce obnovit původní čistotu Abrahámovy víry, z kterého udělal dokonalého představitele základního monoteistického učení a nazval ho Hanifem – opravdu spravedlivým. Současně otočil Giblu směrem ke Kaabě, což je posvátná svatyně v Mekce ve tvaru kostky 15 metrů vysoká, 10 metrů dlouhá a 12 metrů široká a je pokrytá černým sametem. Do výšky asi 3 metry je samet odhrnut a jsou vidět tmavě šedivé kvádry, z nichž je postavena. Do východního rohu je zasazen černý kámen – pravděpodobně meteorit – což je srdce Kaaby. Na další straně je půlkruhovitá zídka, pod níž je údajně pochován prorok Izmael a jeho matka Hagar. Mohamed v rozporu s tradicí a starým zákonem tvrdil, že svatyně je dílem proroka Abraháma a jeho syna Izmaela. V blízkosti Kaaby je kámen se stopami Abraháma, na který si měl stoupnout při stavění svatyně. Dále místo židovských postů zavedl půst v měsíci ramadanu a aby roztržka se Židy byla očividná, sváteční den místo soboty (židovský sábat) přesunul na pátek s kázáním a společnou modlitbou v poledne. Nemohl však zatím proti Židům vystoupit rozhodněji, jelikož tito měli silné spojence v některých medinských náčelnících. V té době začal Mohamed organizovat menší vojenské oddíly, které napadaly mekkánské karavany a tím zasahovaly Mekce smrtelné rány, protože tamní život byl absolutně závislý na obchodu se Sýrií. V březnu 624 došlo s Mekkánci k rozhodující bitvě u Badru, kde Mohamed s početně mnohem menším vojskem zvítězil, zmocnil se velké kořisti a zajatců a tím teprve zajistil svému náboženství trvalé místo ve světových dějinách. Korán připisuje toto vítězství přímo Bohu a Mohamed za znamení, kterým Bůh potvrzuje jeho prorocké poslání. Část kořisti věnoval vlivným Mediňanům a zajistil si tím jejich neutralitu při úplném zlikvidování židovské obce, napřed v Medině a postupně i v blízkém okolí. Muži byli obyčejně zavražděni, děti a ženy prodány do otroctví. V dalších letech docházelo mezi vojsky Mohameda a Mekky k četným válečným akcím, které skončily v roce 630, kdy Mohamed přitáhl s deseti tisíci vojáky k Mekce a ta se vzdala, předáci přijali islám a uzavřeli mír s Mohamedem, který se ukázal velkomyslným – jen 4 Mekkánce dal popravit za úkladné vraždy a všem ostatním odpustil. Tito jej uznali za proroka Božího, přijali islám a vstupovali do jeho oddílů, které již čítaly přes 20 tisíc vojáků a snadno porážely další okolní kmeny, čímž se začala rýsovat faktická politická jednota Arabie, přičemž Mohamed přijímal od jednotlivých kmenů slib věrnosti a poslušnosti. Tím došlo ke spojení islámu, jako nového náboženství, se státní mocí, jak je až do dnešní doby realizováno v muslimských zemích s výjimkou Turecka.

Poslední léta svého života strávil Mohamed v Medině. Připravoval se na další dobyvačné výpravy a věnoval se organizaci nového státu. V březnu 632 řídil osobně pouť do Mekky a tehdy stanovil přesný rituál a formu obřadů s poutí spojených. Po návratu do Mediny onemocněl a 6.června 632 zemřel v domku své nejmilejší ženy Aiši (kromě ní měl velký harém žen). Když se jeho přívrženci nedočkali prorokova zmrtvýchvstání, které očekávali podobně jako u Ježíše Krista, nezbylo jim nic jiného, než aby proroka pohřbili. V Medině nad jeho hrobem zbudovali velký náhrobek, který je dnes součástí Prorokovy mešity, nazývané „Místo pokory" a je druhým nejuctívanějším poutním místem islámu. Třetím posvátným místem je chrámová hora v Jeruzalémě, odkud byl údajně vzat prorok Mohamed do nebe. Tato epizoda, kterou Korán popisuje jako prorokovu noční cestu, má být jakousi analogií Kristova nenebvstoupení. To se událo za přítomnosti apoštolů a dalších učedníků na Olivové hoře nad Jeruzalémem, protože však podle Koránu je islám pravověrnějším náboženstvím než křesťanství, tak Mohamed, který je poslední a největší prorok, musí mít přednost před Ježíšem i při svém nanebevstoupení, které se tak událo na daleko významnějším místě, tam kde kdysi stával Jeruzalémský chrám. I když ve skutečnosti Mohamed pravděpodobně nikdy v Jeruzalémě fyzicky nebyl, podle Koránu tam byl tajuplně přenesen jedné noci i se svým oblíbeným bílým koněm, byl vzat do nebe a potom se zase vrátil zpět, aby věřícím mohl zvěstovat Boží zjevení, kterého se mu tam dostalo. Dnes na tomto místě stojí Skalní chrám zvaný též Omarova mešita, kde se poutníkům ukazuje místo odkud vystoupil Mohamed na nebesa s otiskem prorokovy nohy a také jeho tři vousy.

(Pokračování příště.)

Připravil Karel Chrobák

Walk the Talk

Or be convicted by our convictions

Every week, Catholics recite a common creed that binds us in one faith. It's one of those prayers most of us find easy to recite from memory while we're in the midst of the congregation but a little more difficult to recite when we're alone.

In a congregation we can lean on the memory of the presider or the person beside us, and there is confidence and courage in being one of many. It's a different story when we stand by ourselves and begin to think more intently about the words we're reciting. *What does* that *mean? Do I* really *believe that?*

I've been thinking about *personal* creeds. What is it we each believe? What lies at the core of *my* faith? Maybe more important, what creed do I *live?* What creed do you infer from my actions, words, and deeds?

What if God will judge us not on what we recite at weekly Mass, but on what we do the rest of the week? What if we will be convicted by our convictions?

If I believe sacred Scripture is the inspired Word of God,
And yet I don't read and study the Bible,
Then I refuse to hear God.
If I believe the Catholic faith is the one true faith,
And yet I fail to evangelize those near and far,
Then I've abandoned my sisters and brothers.
If I believe in the victory of the cross,
And yet I judge harshly the sins of others,
Then I've robbed Christ of his redemptive power.
If I believe in plentiful redemption,
And yet I fail to forgive myself,
Then I deny that God is all-loving.
If I believe God created the heavens and the earth,
And yet I fail to care for the environment,
Then I am abusing the offspring of God.
If I believe God is the creator of all life,
And yet I believe an unborn child is a choice,
Then I make my God an inconvenience.
If I believe humankind was created in God's image,
And yet I believe man is superior to woman
And White is superior to Black,
Then I proclaim God to be fickle and imperfect.
If I love the Latin Mass even though I don't speak Latin,
And yet I complain about Spanish readings,
Then I mute my God.
If I believe in the primacy of conscience,
And yet I fail to learn the teachings of the Church,
Then I'm a rudderless ship adrift in a sea of troubles.
If I believe Christ will judge the living and the dead,
And yet I spend my days judging the faults of others,
Then I have surely usurped the throne of my King.
If I believe in the resurrection of the body,
And yet I fail to care for this earthly tabernacle,
Then I will surely be disappointed on that last day.
If I believe the Holy Spirit is part of the Trinity,
And yet I spend all my days stifling the Spirit,
Then I have muzzled my God.
If I believe in the Incarnation of God,
And yet I spend my days proclaiming flesh is sinful,
Then I deny the humanity of my sin-free Lord.
If I believe in the Real Presence,
And yet I'm not transformed by holy Communion,
Then I deny Christ's admittance to the world.
If I believe we are all sisters and brothers in Christ,
And yet I fail to share my time, talent, and treasure,
Then I surely deny that Christ is my brother.
I know you know what *we* believe...
But what do *you* believe?

Rick Potts, C.Ss.R
Liguorian, January 200

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisk 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Duš Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USI USA poštou I.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevrace redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosu nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

In the January issue of the Voices of the Nation we began the series of articles about the city of Prague. Despite the romantic legend, the true origins of Praha are shrouded in mysterious antiquity. The stories of the early members of the Premyslid dynasty and their alleged founding of the Prague settlement are merely captivating patriotic legends rooted in oral tradition and skillfully rendered by historical novelist (not a true historian), Alois Jirásek.

That said we shall strive to present to our readers well balanced informative articles about "the mother of cities" and "the capital of the kingdom."

Charles Bridge (Karlův most) is one of the most iconic sites of Prague. It is a gateway to Little Qarter (Malá strana) from the Old Town (Staré město). The foundations of this bridge were laid by King Charles IV. (1348-1378) on the 9th of July 1357 and completed in 1406 (28 years after his death). Before Charles Bridge span the Vltava River, there was a wooden construction which was destroyed by a flood in 1157. King Vladislav II. ordered a stone bridge, named after his wife, Queen Judith, to be built between 1158-1160, but this one collapsed after a flood of 1342.

Charles IV. founding the new bridge

It was the Bohemian King and the Holy Roman Emperor Charles IV., fondly known to his subjects as "Father of the Country" (Otec vlasti) who commissioned the renown German architect Peter Parler to build a new stone bridge. It was first known as the Stone or Prague Bridge until 1870 when it was officially named Charles Bridge.

It contains 16 arches and measures 1,692 feet. It does not only link the right embankment of Vltava with its left shore, but is also stretches over the Kampa Island and the Devil's Brook (Čertovka). Although it was damaged over the years by warfares and floods (the last one in 2002), it has never collapsed. The Old Town Bridge Tower (built between 1360 and 1390's) stands on the right bank of the river, maintaining its basic medieval shape. Throughout the centuries it functioned as a defensive tower used during foreign invasions (e.g. Swedish seige of 1648) and domestic rebellions. This tower also served as a triumphal gate for coronation processions. The façade of the Old Town Tower incorporates relief sculptures of earthly and celestial hierarchies and the coats of arms of the Czech lands.

In Medieval Ages many bridges functioned more than merely transport routes, they were often used for tournaments, as merchant and tradesmen centers, places to collect custom duties, to execute criminals and to punish deliquents by dipping them in wicker baskets into the river. The most infamous event taking place on the Charles Bridge was the murder of John of Nepomuk, the Vicar General of the Prague Archdiocese, who was first tortured by King Václav IV. (1378-1419) and then thrown off the bridge by the king's henchmen in 1393.

Bridge Towers leading to the Little Quarter

There are 30 statues of many saints (including that of St.John of Nepomuk) decorating Charles Bridge, too numerous to be described in details due to the limited space in this publication. Charles Bridge terminates with 2 Bridge Towers leading to the Little Quarter (Malá Strana). The smaller one is a bastion built in 1130 as part of the defense system. Its original Romanesque design was altered by the construction of a Renaissance gable in the 16th century. The taller tower was built c.1464, to some degree imitating the Old Town Bridge Tower, even though it lacks the sculpted ornamentation of the first.

Charles Bridge has survived many disasters, many hostile regimes, many personal tragedies, but it still stands as a dominant panoramic witness to the glorious history of Prague.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Charles Bridge today

